

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΚΦΡΑΞΗ

ΕΚΔΟΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΦΕΒΡΑΡΙΟΣ 2009

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 262

ΤΙΜΗ €1

ΤΙΜΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗΣ €2

ΟΧΙ ΣΤΟΝ
ΕΘΝΙΚΙΣΜΟ
ΝΑΙ ΣΤΗΝ
ΕΠΑΝΕΝΩΣΗ
MİLLİYETÇİLİĞE
HAYIR
YENİDEN
BİRLEŞMEYE
EVET

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ ΣΕ ΑΤΑΚΤΗ ΥΠΟΧΩΡΗΣΗ Kapitalizm Darmadağın Geriliyor

ΠΑΙΔΕΙΑ

Ποιος τρομάζει
η εκπαιδευτική
μεταρρύθμιση

ΣΕΛΙΔΑ 4

**Kimşenin birşey
çözmeğe hali yok!**

**Κανείς δεν έχει
όρεξη για λύση!**

Sayfa -6-

Ο καπιταλισμός σε άτακτη υποχώρηση

Τις τελευταίες μέρες του Σεπτεμβρίου του 2008, η αμερικανική κυβέρνηση επέμβηκε στην οικονομία με τρόπο που οι σταυροφόροι του οικονομικού εκσυγχρονισμού είχαν ξεγραμψει σαν ιστορικά απηρχαιωμένο.

Εκείνες τις μέρες παρακολούθησαμε στην πράξη την αποψίλωση όλου του θεωρητικού οικοδομήματος του λιγότερου κράτους, της ικανότητας της αγοράς για αυτορρύθμιση μέσα από τους μηχανισμούς της, πάνω στο οποίο στήθηκε η μεγαλύτερη επίθεση ενάντια στο βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων.

Αυτή η δραματική αλλαγή στην οικονομική προσέγγιση των σταυροφόρων αντανάκλα τα ανάλογα δραματικά γεγονότα που εξελίσσονται στην αμερικανική οικονομία και που παίρνουν πίσω το ρολόι της ιστορίας στη μεγάλη κρίση του 1929-33, τη μεγαλύτερη στην καπιταλιστική ιστορία. Μια κρίση που σύμφωνα με τη θεωρία του οικονομικού εκσυγχρονισμού δεν μπορούσε να επαναληφθεί.

Όλα διαφεύδονται με τον πιο σαφή και παταγώδη τρόπο. Τεράστιοι οργανισμοί κατέρρευσαν ή διασώθηκαν από κατάρρευση την τελευταία στιγμή με παρέμβαση και εξαγορά από την Ομοσπονδιακή Τράπεζα. Η «καταραμένη» κρατική μηχανή κάνει ξανά την εμφάνισή της στη σκηνή για να διασώσει την καπιταλιστική αγορά.

Μετά που για τρεις σχεδόν συνεχόμενες δεκαετίες στήριξαν με κάθε μέσο μια πολιτική που λιγότευε συνεχώς το κράτος, απορρύθμιζε τις αγορές και επέτρεψε στο χρηματικό κεφαλαίο να κερδίζει παίζοντας με τον πιο ασύδοτο τρόπο το μέλλον και τις τύχες των ανθρώπων, όπως τόσο ανάγλυφα φαίνεται αυτές τις μέρες, βάζουν τελικά τα πάντα ξανά υπό εξέταση.

Και όμως, από τους κόλπους της ακαδημαϊκής κοινότητας σε μια σειρά χώρες, των δημοσιογράφων, των επιχειρηματιών, μέχρι και της Παγκόσμιας Τράπεζας (ο βραβευμένος με Νόμπελ οικονομικών το 2001, Joseph Stiglitz) έβγαίνει εδώ και χρόνια κραυγή απόγνωσης μπροστά στο σκηνικό που στήνεται:

«Υπάρχει αυξανόμενη αγωνία ότι η διεθνής τάξη αποσυντίθεται διότι η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται στα πρόθυρα κρίσης της οποίας το είδος και τα συμπτώματα είναι διαφορετικά από τους οικονομικούς κύκλους με τους οποίους είμαστε πιο εξοικειωμένοι»(1)

Η κατάσταση είναι πολύ κρίσιμη. Ακόμα και ο Λευκός Οίκος αναγκάστηκε να διευκρινίσει ότι τα 700 δις. που ενέκριναν δεν διατίθενται για να οδηγήσουν σε ανάπτυξη αλλά για να αποσοβήσουν κατά το δυνατόν ακόμα μεγαλύτερη κρίση:

«Κανένας δεν πρέπει να δίνει υπερβολικές υποσχέσεις για το τι μπορεί

να προσφέρει αυτό το νομοσχέδιο (των 700 δις.)», τόνισε ο εκπρόσωπος του Λευκού Οίκου Tony Fratto, την Παρασκευή 3 Οκτωβρίου. «Δεν διατίθεται για να δώσει ώθηση στην οικονομία - είναι για να αποφευχθεί η κρίση».

Έχουν πανικοβληθεί, και εκεί που η κρατική παρέμβαση στο έργο των μηχανισμών της αγοράς ακόμα και σε εθνικό επίπεδο θεωρείτο ιεροσουλία, ξεκινά τώρα σταυροφορία διε-

μεταξύ των κρατών:

«Διάφοροι αξιωματούχοι γίνονται ολοένα και πιο ανήσυχτοι ότι η απόσυρση (επενδυτών) επηρεάζει τις αγορές ξένων νομισμάτων, με οικονομολόγους να προειδοποιούν για αυξανόμενη ανισορροπία στις παγκόσμιες συναλλαγματικές ισοτιμίες».(4)

Το πρόγραμμα διάσωσης του χρηματοπιστωτικού τομέα κάτω από όρους καπιταλιστικής αγοράς είναι χωρίς

Αυτή είναι η ώρα για την Αριστερά να αναζητήσει ξανά την ταυτότητά της και να ξαναφέρει το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής αλλαγής σ' ολόκληρο τον πλανήτη στην ατζέντα της.

ελπίδες. Και όλα αυτά χωρίς να έχει μπει ακόμα στο παιχνίδι η τακτική του προστατευτισμού και των ανοικτών εμπορικών πολέμων που θα αντικαταστήσουν τους συγκαλυμμένους που πάντα υπήρχαν. Αυτή θα είναι με μαθηματική ακρίβεια η κατάληξη σε ένα παιχνίδι που δεν θα έχει πια να κάνει με το μοίρασμα των κερδών στα οποία οι ανεπτυγμένες χώρες έτσι και αλλιώς διεκδικούσαν σχεδόν την αποκλειστικότητα, αλλά με την κατανομή τεράστιων ζημιών:

«Το έλλειμμα (στις ΗΠΑ) έσπασε ρεκόρ για το οικονομικό έτος που έκλεισε». Και σε αυτό το έλλειμμα δεν έχουν επιμετρηθεί ακόμα τα έκτακτα κόστη διάσωσης της αμερικανικής οικονομίας στην πρόσφατη κρίση.

Η Αριστερά είναι πια υποχρεωμένη να κάμει ριζικές τομές στις επιδιώξεις της. Η ίδια η «διάσωση» των τραπεζών δεν είναι τίποτε άλλο από παραδοχή πως η «ελεύθερη αγορά» δεν μπορεί να λειτουργήσει. Έχει την ανάγκη της κοινωνικής επέμβασης. Από μόνη της όμως η «διάσωση» όχι μόνο δεν λύνει το πρόβλημα, αλλά αναμειβει και αυτούς που λήστεψαν τον πλούτο του κόσμου. Ακόμα χειρότερα, δίνει το μήνυμα πως και οι υπόλοιποι μπορούν να κάνουν το ίδιο στο μέλλον χωρίς τιμωρία. Είναι με τα λεφτά των εργαζομένων

ελπίδες. Και όλα αυτά χωρίς να έχει μπει ακόμα στο παιχνίδι η τακτική του προστατευτισμού και των ανοικτών εμπορικών πολέμων που θα αντικαταστήσουν τους συγκαλυμμένους που πάντα υπήρχαν. Αυτή θα είναι με μαθηματική ακρίβεια η κατάληξη σε ένα παιχνίδι που δεν θα έχει πια να κάνει με το μοίρασμα των κερδών στα οποία οι ανεπτυγμένες χώρες έτσι και αλλιώς διεκδικούσαν σχεδόν την αποκλειστικότητα, αλλά με την κατανομή τεράστιων ζημιών:

«Το έλλειμμα (στις ΗΠΑ) έσπασε ρεκόρ για το οικονομικό έτος που έκλεισε». Και σε αυτό το έλλειμμα δεν έχουν επιμετρηθεί ακόμα τα έκτακτα κόστη διάσωσης της αμερικανικής οικονομίας στην πρόσφατη κρίση.

Είναι με τα λεφτά των εργαζομένων

που «διασώζονται» οι τράπεζες, είναι σε αυτούς που πρέπει να περάσει η ιδιοκτησία των τραπεζών και των άλλων μονοπωλίων που σήμερα βρίσκονται σε απόγνωση, μέσα από κρατικοποιήσεις. Ταυτόχρονα, όμως, με το πέρασμα της ιδιοκτησίας και διαχείρισης άμεσα και ολοκληρωτικά στα χέρια του κράτους, πρέπει να εφαρμοστεί ο κοινωνικός έλεγχος σε αυτή την ιδιοκτησία και διαχείριση. Από τη στιγμή που η αγορά δεν μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο, αυτός πρέπει να περάσει στα χέρια της κοινωνίας. Όπως έχει δείξει και η εμπειρία της Σοβιετικής Ένωσης, η γραφειοκρατική διαχείριση από το κράτος χωρίς έλεγχο, οδηγείται σε γραφειοκρατικές αγκυλώσεις με καταστροφικά αποτελέσματα στην οικονομία.

Η «συμμετοχική δημοκρατία» λοιπόν που κατά κόρον χρησιμοποιήθηκε σαν επιχειρημα στήριξης της Ευρωπαϊκής Ένωσης, αλλά παρέμεινε παρόλα αυτά μια ασαφής διατύπωση, με ελάχιστα ανκρίσματα στο επίπεδο της πραγματικής δημοκρατίας, πρέπει τώρα να γίνει συγκεκριμένη και να απαιτηθεί πάνω από όλα στην περίπτωση της οικονομικής διαχείρισης. Η διαχείριση από το κράτος τεραστίων χρηματικών ποσών επιβάλλει τη συμμετοχή των εργαζομένων στη διαδικασία προγραμματισμού και λήψης αποφάσεων. Συμμετοχή που θα γίνεται στη βάση εκλογών στους χώρους δουλειάς, με την υποχρέωση των εκλεγμένων να λογοδοτούν για κάθε απόφαση στην οποία θα συμμετέχουν και το δικαίωμα αυτών που τους εκλέγουν να τους ανακαλούν αν δεν κάμνουν καλά τη δουλειά τους. Με αυτό τον τρόπο θα αρχίσει και η αντεπίθεση της Αριστεράς μετά την αμαύρωση των αριστερών ιδεών που επέφερε ο σταλινισμός, και να αποδείξει στην πράξη ότι στηρίζει επίπεδα δημοκρατίας που δεν θα μπορούσαν ποτέ να επιτευχθούν μέσα στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας.

Αυτή είναι η ώρα η Αριστερά να ξαναπαίρει τη σκυτάλη σε μια πορεία που να οδηγεί μακριά από την κόλαση που επικρατεί στον πλανήτη και στην οποία βυθίζονται και τα ανεπτυγμένα κράτη της Δύσης, τα τελευταία που είχαν μείνει έξω από αυτήν. Αυτή είναι η ώρα για την αριστερά να αναζητήσει ξανά την ταυτότητά της και να ξαναφέρει το πρόγραμμα της σοσιαλιστικής αλλαγής σ' ολόκληρο τον πλανήτη στην ατζέντα της.

1-Edward LiPuma and Benjamin Lee, "Financial Derivatives and the Globalization of Risk, σελ. 4

2- Bush, Bernake: Time is right for new stimulus, MSNBC NEWS, 20.10.2008

3- Bush, Bernake: Time is right for new stimulus, MSNBC NEWS, 20.10.2008

4-Central Banks slashing rates as investors flee, Washinonpost.com, 28.10.2008

Σωτήρης Βλάχος

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Αστυνομία και στρατός

Πολύς λόγος γίνεται τελευταία για τα σώματα ασφαλείας του αστικού κράτους.

Ο παραθερισμός του Αλ Καπόνε σε ιδιωτική κλινική, ο εντοπισμός του κατά τη διάρκεια του νυκτερινού του περιπάτου σε δρόμο της Λευκωσίας και η καταδίωξη του για μέρες μέχρι τη σύλληψη του, έφερε ξανά στην επιφάνεια τη διαφθορά και τη σήψη που επικρατεί στο Σώμα της αστυνομίας.

Οι Μαρξιστές έχουν την κατανόηση ότι τα σώματα ασφαλείας είναι ένοπλα σώματα ανδρών που έχουν σαν πρωταρχικό τους στόχο τη φύλαξη των συμφερόντων της αστικής τάξης, ιδιαίτερα όταν αυτά κινδυνεύουν να αμφισβητηθούν από την εργατική τάξη.

Το ότι αυτά τα Σώματα σε κάποιο βαθμό αυτονομούνται και αποκοτούν και ξεχωριστά συμφέροντα αυτό το κάνει δυνατό η δύναμη που αντλούν από την ύπαρξη μιας αστικής τάξης καθυστερημένης ιστορικά, με εγκλήματα στο ενεργητικό της και με την ανασφάλεια πάντα να τη συνοδεύει απέναντι στο εργατικό κίνημα. Μια αστική τάξη που πάντα στηριζόταν στο κράτος, αλλά και το παρακράτος από τον καιρό της γέννησης της Δημοκρατίας το '60.

Δεν είναι τυχαίο που σε «ειρηνικές» ταξικές περιόδους τα στελέχη της αστυνομίας επιδίδονται και αυτά στο βασικό ιδανικό της καπιταλιστικής κοινωνίας που είναι η συσσώρευση του κέρδους. Μόνο που αυτά δεν ασχολούνται με το στήσιμο λίγο ή πολύ παραγωγικών επιχειρήσεων, αλλά με άλλου είδους επιχειρήσεις που φέρουν και εκκολο χρέμα και έχουν να κάνουν με προστασία όλης της παραοικονομίας όπως καμπιρέ, πορνεία διακίνηση ναρκωτικών, διακίνηση όπλων, παράνομα στοιχήματα και ό,τι άλλο λειτουργεί έξω και από αυτούς τους αστικούς νόμους που υποτίθεται ότι η αστυνομία είναι εντεταλμένη να υπηρετεί.

Οι ώς τα σήμερα δεξιές κυβερνήσεις δεν ήθελαν ή δεν μπορούσαν να βάλουν φρένο στον τρόπο που λειτουργούσε η αστυνομία με τα διάφορα παρακλάδια της. Η σημερινή κυβέρνηση όμως του Χριστόφια δεν έχει κανένα λόγο να προστατεύει τις αυθαιρεσίες της ούτε και τίποτα να φοβηθεί. Στηριγμένη στο εργατικό κίνημα που την έχει εκλέξει μπορεί να προχωρήσει και να ξηλώσει εκ βάθρων αυτά τα σώματα και να προωθήσει θεσμούς τέτοιους που να κάνουν αδύνατη την αυθαιρεσία τους είτε σαν Σώματα είτε σε επίπεδο μεμονωμένων στελεχών.

Η πρόοδος του συνδικαλισμού στο σώμα της αστυνομίας, η εκλογή και ανάκληση από τους ίδιους τους αστυνομικούς μαζί με τα συνδικαλιστικά τους όργανα και την κυβέρνηση όλων των αξιωματούχων και σε όλες τις βαθμίδες θα μπορούσε να αποτελέσει μια ασφαλιστική δικλείδα στην αυθαιρεσία και τον εσθιθελισμό που σήμερα επικρατεί στους κόλπους του Σώματος.

Ο στρατός επίσης χρειάζεται αλλαγές εκ βάθρων. Ένας στρατός που κανένας σοβαρός άνθρωπος δεν πιστεύει ότι μπορεί να σταθεί έστω αμυντικά σε πιθανή επίθεση του τουρκικού στρατού αν επιτρέψουμε ξανά να δημιουργηθούν συνθήκες τέτοιες που να του δίνει ένα τέτοιο «δικαίωμα».

Κατ'αρχήν η μείωση της θητείας στους 12 μήνες αποτελεί πρότυπη προτεραιότητα για τη σημερινή κυβέρνηση -η πρόταση για 19μηνη θητεία απλά δείχνει τη δειλία της κυβέρνησης απέναντι στους κάθε λογής εθνικιστές. Αποτελεί επίσης προτεραιότητα και η κατάργηση της αγοράς οποιουδήποτε βαριού εξοπλισμού (τανκ, πυραύλους κ.λπ.), ο οποίος είναι αχρείαστος και μόνο για όσους θέλουν να κάνουν μίζες εξυπηρετεί. Ακόμα και το ρόλο του τροχονόμου της πράσινης γραμμής θα μπορούσε να τον καταργήσει ο ελληνοκυπριακός στρατός και να αφήσει αυτό το ρόλο αποκλειστικά στα χέρια του τουρκικού χωρίς αυτό να προβλέπεται να έχει καμιά επίπτωση εκτός από το να δακτυλοδείχνει τον τουρκικό στρατό στα μάτια των Τουρκοκυπρίων.

Ταυτόχρονα, η οργάνωση και ο συνδικαλισμός των ιδίων των φαντάρων θα έβαζε φρένο στις όποιες αυθαιρεσίες απέναντι τους από τους αξιωματικούς και σε όποιες πιθανές μελλοντικές απόπειρες που θα αποτολμούσαν ξανά ενάντια στη δημοκρατία.

Οι γνωστοί φασίστες

Το επεισόδιο του πετροβολισμού τουρκοκυπριακών αυτοκινήτων έξω από το σωματείο του ΑΠΟΕΛ πριν τον αγώνα με την ΟΜΟΝΟΙΑ, προσπαθούν οι πολιτικοί «ηγέτες» του απορριπτισμού και του εθνικισμού να πείσουν ότι πρόκειται για μεμονωμένη πράξη ανεγκέφαλων νεαρών. Αυτοί όμως οι ανεγκέφαλοι νεαροί είναι μέλη των ακροδεξιών νεοναζιστικών οργανώσεων «ΣΤΟΧΟΣ» και «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» που εισήχθησαν από την Ελλάδα και μεθοδευμένα στρατολογούν μέλη, γαλουχώντας τα με τα εθνικιστικά, ρατσιστικά, σοβινιστικά ιδεώδη. Είναι οι ίδιοι «ανεγκέφαλοι» νεαροί που στις κερκίδες υψώνουν τη σβάστικα, είναι οι ίδιοι που υψώνουν τα εθνικά λάβαρα με τον Παρθενώνα και την Κύπρο μέσα στο σταυρό της σημαίας για να θυμίζουν τον αλύτρωτο πόθο της Ένωσης, είναι οι ίδιοι νεαροί με τα βυζαντινά εμβλήματα και τους δικέφαλους αετούς για να θυμίζουν ότι δεν ξεχνούμε την Πόλη.

Είναι οι ίδιοι νεαροί που μέσα στην περίοδο των συζητήσεων του σχεδίου Ανάν και του δημοψηφίσματος έγραφαν στους τοίχους «καλός Τούρκος ο νεκρός Τούρκος», «θέλεις φέσι - θέλε Ομοσπονδία», «Η Κύπρος είναι Ελληνική» κ.λπ., είναι οι ίδιοι «ανεγκέφαλοι» νεαροί που επιτέθηκαν και έδειραν Τ/κύπριο-

τούσε τότε. Μέσα στο κλίμα φοβίας και τρομοκρατίας της «περιρρέουσας ατμόσφαιρας» όπου κάθε αντίθετη άποψη θεωρείται εθνική προδοσία, έδωσαν υπόσταση και λόγο ύπαρξης αυτών των οργανώσεων για τη «σωτηρία» της πατρίδας.

Ένα απλό παράδειγμα: Ποιος θα ξεχάσει τα επεισόδια που δημιουργήθηκαν στις εκδηλώσεις για το άνοιγμα του οδοφράγματος της Λήδρας όταν οργανωμένοι τραμπούκοι εθνικιστές της «Χρυσής Αυγής» προσπάθησαν να διαλύσουν εκδήλωση, με την αστυνομία να παραμένει άπρακτη; Ποιος θα ξεχάσει πάνω από όλα τον κο Λιλλήκα, τον μεγάλο προασπιστή του ΟΧΙ, που τους αγκάλιασε δηλώνοντας ότι έχουμε δημοκρατία και ο κάθε ένας έχει την άποψή του; Ή τον Αριστο Μιχαηλίδη του Φιλελεύθερου που μιλούσε για δύο εκδηλώσεις(!) και αποκαλούσε τους υποστηρικτές του ανοίγματος της Λήδρας «τραμπούκους του Χατζηδημητρίου».

Το φίδι του εθνικισμού και του ρατσισμού δεν εκκολάπτεται από μόνο του. Χρειάζεται τις κατάλληλες συνθήκες που μαστορικά οι ηγέτες του απορριπτισμού τις δημιούργησαν. Μέσα στο εθνικό αδιέξοδο και την εθνικιστική προπαγάνδα, τη φοβία και την τρομοκρατία το φίδι εκκολάφθηκε. Είναι γέννημα θρέμμα

ως μαθητές της Αγγλικής Σχολής, είναι οι ίδιοι που προκάλεσαν επεισόδια με Τ/κύπριους, με το άνοιγμα των οδοφραγμάτων και ξεσκίζαν τα λάστιχα τ/κυπριακών αυτοκινήτων που βρίσκονταν σταθμευμένα έξω από δικονομικές εκδηλώσεις. Είναι αυτοί οι ίδιοι που προσπάθησαν να διαλύσουν εκδηλώσεις για το άνοιγμα του οδοφράγματος της Λήδρας, είναι οι ίδιοι που γράφουν συνθήματα ενάντια στους ξένους εργάτες.

Το τελευταίο επεισόδιο στο ΑΠΟΕΛ δεν ήταν τυχαίο. Οι Τ/κύπριοι κτυπήθηκαν οργανωμένα και συνειδητά γιατί για αυτούς τους νεαρούς οι Τ/κύπριοι θεωρούνται εχθροί μας και σε καμιά περίπτωση δεν μπορούμε να ζήσουμε μαζί τους.

Μέσα από αυτό το επεισόδιο οι «ηγέτες» του απορριπτισμού και του εθνικισμού δεν είναι άμοιροι ευθυνών. Είναι ιστορικά γεγονός ότι οι εθνικιστές ουδέποτε είχαν επίγνωση για τις επιπτώσεις των λόγων και των πράξεών τους και για αυτό οδηγήθηκε αυτός ο τόπος στον όλεθρο και την καταστροφή. Είναι εύκολο σήμερα να καταδικάζεις το επεισόδιο σαν πράξη ανεγκέφαλων. Όμως αυτούς τους ανεγκέφαλους μέσα στην περίοδο του δημοψηφίσματος οι ίδιοι ηγέτες τους έδιναν πολιτική κάλυψη γιατί έτσι τους εξυπηρε-

της κουλτούρας του αντι-τουρκισμού και της περιρρέουσας ατμόσφαιρας και έτσι το χαρακτηρισμό του ανεγκέφαλου δεν μπορούμε να τον πιστώσουμε μονόπλευρα. Αναπτύχθηκε γιατί οι πολιτικές συνθήκες το ευνοούσαν.

Το επεισόδιο δεν πρέπει να το δούμε σαν ένα μεμονωμένο συμβάν και να το περάσουμε αφήφιστα, αλλά πρέπει να μας κρατεί σε εγρήγορση για την επόμενη περίοδο. Οι ηθικοί αυτουργοί του επεισοδίου, παρά την ήπια τους στις τελευταίες προεδρικές, δεν σταμάτησαν να ρίχνουν το δηλητήριο του εθνικισμού. Δεν είναι απίθανο μετά από ένα παρατεταμένο αδιέξοδο στις συνομιλίες για τη λύση του Κυπριακού ή ακόμα σε μια πιθανή κατάρρευση των συνομιλιών σε συνδυασμό και με την επερχόμενη οικονομική κρίση, να οδηγήσει σε συνθήκες έξαρσης του εθνικισμού-ρατσισμού με συνέπειες ακόμα πιο καταστροφικές από αυτές που είδαμε στο παρελθόν.

Το εργατικό κίνημα Ε/κυπρίων και Τ/κυπρίων ενωμένο είναι το μόνο που μπορεί να σταθεί εμπόδιο και να αντιστρέψει μια τέτοια πορεία. Το κοινό όραμα και οι κοινότητες αγώνες για επανένωση μπορούν και πρέπει να βάλουν φραγμό στον εθνικισμό και το σοβινισμό.

Αχιλλέας Αχιλλέως

Η κυρίαρχη αστική τάξη στην Κύπρο, γεννημένη με καθυστέρηση και πρόωρα γηρασμένη, δεν κατάφερε να υλοποιήσει, πολύ δε περισσότερο να ολοκληρώσει τα ιστορικά, αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα. Κολυμπά μέσα στο βούρκο της ιδιοτελείας, σκανδαλίζοντας την κοινωνία με τα απαίσια κατώματα της και με το σκανδαλώδες 'οικονομικό της σύστημα' που της επιτρέπει να απολαμβάνει τους πολυτίμους καρπούς της κοινωνίας μέσα από τις ληστρικές επιδρομές της.

Η παιδεία λοιπόν στην Κύπρο αντανakλά ακριβώς αυτό το πλαίσιο. Ελέγχοντας ολότελα την εκπαιδευτική διαδικασία με την ιδεολογία της και τους εγκάθετους, δουλοπρεπείς κονδυλοφόρους υποτακτικούς της, εδώ και μισό περίπου αιώνα, αναπαράγει τον απαίσιο εαυτό της και την ίδια στιγμή προσπαθεί να αναπαράξει στρατιές άβουλων και τρομαγμένων εργαζόμενων.

Πέρα από το πιο πάνω, η προσφερόμενη παιδεία στην Κύπρο είναι τόσο αναχρονιστική που δίκαια παίρνει τον χαρακτηρισμό «μουσειακό είδος». Ύλη αμφίβολης επιστημονικότητας και ποιότητας προσφέρεται από ιδεολογικά παρωχημένους και σωματικά κουρασμέ-

ένα πολιτικό γεγονός. Βέβαια το γνωρίζουν, αλλά ελπίζουν ότι μ' αυτό τον τρόπο θολώνουν τα νερά και έτσι θα περάσουν τις επικίνδυνες για την κοινωνία θέσεις τους στα μουλχτά, εν είδει συνωμοσίας όπως είναι μαθημένοι να δρουν.

Άλλοι θεωρούν ότι αν αποσπασματικά επιμωρφώσουν λιγάκι τους εκπαιδευτικούς, συρρικνώσουν την αναχρονιστική ύλη, εισαγάγουν και ολίγη τεχνολογία θα λύσουν ως δια μαγείας τα σοβαρότατα προβλήματα που ταλανίζουν την παιδεία του τόπου. Θεωρούν ότι ζητήματα όπως η διαφοροποιημένη εκπαιδευτική διαδικασία, και η αξιολόγηση στο όνομα μιας όποιας μέτρησης επιβάλλονται απλά τεχνοκρατικά, έτσι ώστε να υπάρχει μέγεθος πάνω στο οποίο θα στηριχτεί κάποιος για να αποφασίσει αν χρειάζονται βελτιώσεις. Είδαμε όμως τι αποτέλεσμα είχε αυτή η προσέγγιση εκεί όπου εφαρμόστηκαν τέτοιες πολιτικές. Αυτό μαζί με τις επάρατες νεοφιλελεύθερες προσεγγίσεις που ουσιαστι-

Ericsson ή την Nokia ή τις επιχειρήσεις του «σεβαστού» κύριου Σιακόλα. Εμείς θέλουμε ανθρώπους που να μπορούν να τα βγάλουν πέρα σε όλες τις καταστάσεις, όσο αντίξοες και αν είναι οι συνθήκες που θα βρίσκουν μπροστά τους.

Η λυσσαλέα αντίδραση των αστών έγινε αντιληπτή από τον κακόγαστρο θόρυβο, προϊόν των άναρθρων προϊστορικών τους κραυγών, στο ζήτημα των αναλυτικών προγραμμάτων, ιδιαίτερα αυτού που αφορά την ιστορία. Η ιστορία είναι ο πυρήνας της αστικής προπαγάνδας μέσα στην κοινωνία μας. Μόλις οσμίστηκαν ότι το κύριο όπλο μάχης που διαθέτουν πρόκειται να υποστεί τις αναγκαίες αλλαγές έτσι ώστε να συνάδει με την εποχή μας και όχι με το βάρβαρο, βάνουσο και σκοτεινό παρελθόν τους, που μας σέρβιραν ως ένα άλλο ομηρικό έπος, αποκρύπτοντας ιστορικά γεγονότα τα οποία ενίοτε καθιστούν τους θλιβερούς πρωταγωνιστές τους κατάπτυστους μέσα στην κοινωνία μας και άλλοτε παρασιωπώντας απίτες και κίνητρα, αντέδρασαν σφόδρα με το γνώριμο τους τρόπο, κατηγορώντας αυτή την προσπάθεια ως παραχάραξη της «πραγματικής» τάχα ιστορίας που αυτοί ως νικητές συνέγραψαν κατά το ταξικό

ΠΑΙΔΕΙΑ

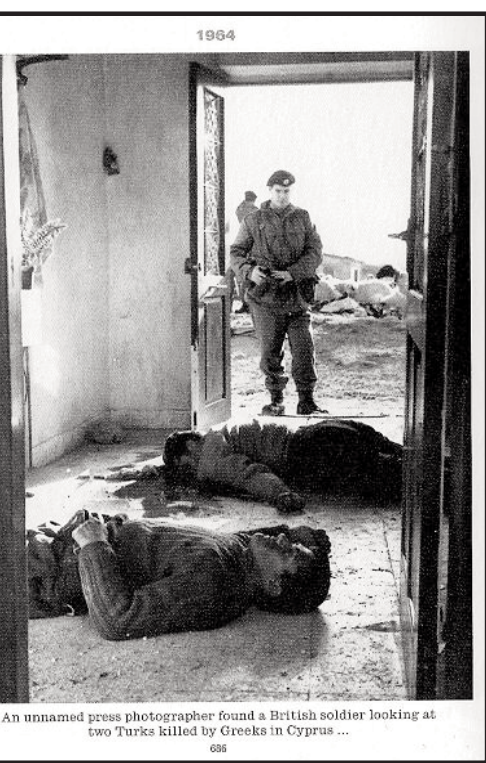
Ποιους τρομάζει η μεταρρύθμιση

νους, από την εντατικοποίηση της εκπαιδευτικής διαδικασίας, εκπαιδευτικούς, σε ζαλισμένους από την εξάντληση μαθητές με μεθόδους αντιπαραγωγικές-κουραστικές και για μαθητές και για εκπαιδευτικούς, μέσα σε συνθήκες «επιεικώς» απaráδεχτες, με πρυτανεύων στόχο την απομνημόνευση και έπαθλο μια θέση για τις πολυπόθητες σπουδές που με τη σειρά τους οδηγούν στην ανεργία.

Υπήρχε και υπάρχει η αναγκαιότητα για εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Αφουγκραζόμενοι την κοινωνία οι αστοί πριν κάποια χρόνια, με τυμπανοκρουσίες εξάγγειλαν την έναρξη της περιόδου για τη συζήτηση που θα περιστρεφόταν γύρω από αυτό το ζήτημα. Φυσικά, η συζήτηση, αφού οι κανόνες και το περιεχόμενο καθορίστηκαν από τους ίδιους, πήγαινε μια χαρά, χωρίς φυσικά να θίγεται σε βάθος η ουσία του ζητήματος.

Όπως χαρακτηριστικά ανέφερε το στις 24 του Γενάρη, στην ημερίδα για τη μεταρρύθμιση, αστός πολιτειακός αξιωματούχος, στυλοβάτης της συντήρησης -και ας μην του αρέσει ο όρος- η συζήτηση πήγαινε καλά με τους προηγούμενους υπαυγούς αναφερόμενος στον μακαρίτη τον Πεύκιο και τον διάδοχό του τον Κλεάνθους, θέλοντας να δώσει έμφαση στο γεγονός των πάρα πολλών διαφωνιών που η αστική τάξη έχει σήμερα με την προσπάθεια που γίνεται για μεταρρύθμιση, αφού αν ολοκληρωθεί θα τους στερήσει το προνόμιο να άρχουν και να αποφασιίζουν κατά το δοκούν, ευλογώντας ως άλλοι υψηλόβαθμοι ρασοφόροι τα του οίκου τους. Τους τρομοκρατεί η ιδέα ότι δεν θα μπορούν να καθορίζουν την ιδεολογία που θα διέπει μια παιδεία σύγχρονη, που δεν θα αναπαράγει πολλές από τις σάπιες αξίες τους, που δεν θ' αναπαράγει την ξενοφοβία, το ρατσισμό, τη συντήρηση, τον βορμερό τους εθνικισμό, που η πρακτική εφαρμογή τους διαιωνίζει την καταστροφική τους επικυριαρχία στην κοινωνία μας.

Κάποιοι από αυτούς αντιμετωπίζουν τη μεταρρύθμιση ως ένα τεχνοκρατικό γεγονός, και επιμένουν να θεωρούν ότι αυτή πρέπει να είναι προϊόν κάποιων τεχνοκρατών χωρίς πολιτική ζωή και σκέψη, αγνοώντας ότι τέτοια ζητήματα ενέχουν την πολιτική ούτως ή άλλως, αφού μια μεταρρύθμιση είναι a-priori

An unnamed press photographer found a British soldier looking at two Turks killed by Greeks in Cyprus ...

Πότε θα αρχίσει να διδάσκεται στα σχολεία μας η πραγματική ιστορία;

κά θεώρησαν το σχολείο ως επιχείρηση με εισερχόμενα και εξερχόμενα, οδήγησαν τα σχολεία σε ανείπωτες περιπέτειες όπου άλλοτε τα σχολεία έκλειναν γιατί δεν συνέφεραν στους χρηματοδότες ή οδήγησαν στη δημιουργία σχολείων πολλών ταχυτήτων, με εμφανές σταπο τον ταξικό προσανατολισμό. Είναι η πρακτική που οδήγησε στην εντατικοποίηση της εργασίας στα σχολεία, στη μείωση των απολαβών των εκπαιδευτικών, στην κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και στην αποφοίτηση νέων ανθρώπων που είχαν μόνο μερική εξειδίκευση, αλλά ήταν γενικά αμόρφωτοι και για να αλλάξουν δουλειά έπρεπε να υποστούν επανεκπαίδευση.

Εμείς δεν θέλουμε τα σχολεία μας να βγάζουν ανθρώπους που θα εργοδοτούνται μόνο στην

τους δοκούν.

Κατηγορούν τις προοδευτικές δυνάμεις της κοινωνίας ως πάσχουσες από έλλειψη αντικειμενικότητας, υποστηρίζοντας ηλιθίως με αυτή τους την τραγελαφική σκέψη ότι αυτοί συνέγραψαν την ιστορία με αντικειμενικότητα. Φοβούνται και τις πιθανές αποκαλύψεις για τους ρόλους που κάποιοι έπαιξαν (βρίσκονται στη ζωή και κατέχουν αξιώματα), αλλά και τους στόχους αυτής της προσπάθειας η οποία θα τους στερήσει τη δυνατότητα να διαφεντεύουν και να διαιωνίζουν την εικονική πραγματικότητα μέσα στην οποία ζουν. Δεν θέλουν ούτε οι μαθητές ούτε οι εκπαιδευτικοί να διάνουν τον βίο της παιδείας με αξιοπρέπεια ακονίζοντας το μυαλό, αναπτύσσοντας κριτική σκέψη και αποκτώντας όλα εκείνα τα εφόδια που οδηγούν στη δια βίου μάθηση, επειδή κάτω από τέτοιες συνθήκες το σκοταδιστικό τους έργο δεν θα φέρνει το ποθητό αποτέλεσμα όπως συμβαίνει τώρα. Για αυτό είμαστε μάρτυρες της πιο λυσσαλέας επίθεσης που έχουν εξαπολύσει οι αστοί, είτε αυτοί βρίσκονται στη ηγεσία της ΟΕΑΜΕΚ, είτε στον Δησού είτε στο Δηκο είτε στην Εδεκ είτε στην Εκκλησία και μιλώ για τον καθολικής αποδοχής προκαθήμενο, ο οποίος ούτε λίγο ούτε πολύ μας είχε να μάθουμε ιστορία. Αν δε σκεφτεί κανείς την απαίσια υποδοχή που έτυχαν οι στόχοι της χρονιάς στο χώρο της παιδείας θα αντιληφθεί την υποκρισία και τη γύμνια τους. Δεν χρειάζονταν οι στόχοι αφού δεν έχουμε ρατσισμό και εθνικισμό, ούτε στην κοινωνία μας και κατ' επέκταση ούτε και στα σχολεία μας! Τα γεγονότα βουούν αλλά εμείς τα κρύβουμε κάτω από το χαλί, ελπίζοντας ότι ούτε τα εξογκώματα ούτε και η βρώμα τους γίνονται αισθητά. Δεν χρειάζεται ούτε η επαναπροσέγγιση αφού πιθανή υλοποίησή της θα σημαίνει αναγνώριση του μορφώματος στο βορρά!

Ο αγώνας για τη μεταρρύθμιση είναι μακρύς και επίπονος, έτσι είναι απαραίτητη η συσπείρωση όλων των δυνάμεων στην κοινωνία μας που θεωρούν ότι αξίζει και σε μας και στις ερχόμενες γενιές μια καλύτερη κοινωνία, χωρίς τα εμφανέστατα σημάδια της παρακμής και της υπανάπτυξης όπως τα βιώνουμε σήμερα.

Χρίστος Βούδας

KAPİTALİZM DARMADAĞIN GERİLİYOR

ABD hükümeti, 2008 Eylül ayının son günlerinde, ekonomik modernleşmenin savunucuları tarafından çağdışı olduğu gerekçesiyle görmezden gelinen bir şekilde ekonomide müdahalede bulundu.

Söz konusu günlerde, daha az devlet düşüncesinin teorik yapısının ve piyasanın, büyük bir oranda çalışanların yaşam düzeylerine yönelik saldırı temelleri üzerine kurulu olan kendi mekanizması içerisinde kendi kendini düzenleme yetisinin kökünden söküldüklerini izledik.

Ekonomik modernleşme savunucularının ekonomiye yaklaşımlarındaki bu dramatik değişiklik bizlere, Amerikan ekonomisinde yaşanmakta olan ve ekonomik modernleşme teorisinde bir kez daha tekrarlanmayacağı savunulan, kapitalizmin tarihindeki en büyük krize, yani 1929-30 krizini hatırlatan olaylara denk düşmektedir.

Tüm bunlar çok açık ve kesin bir biçimde yalanlanmaktadır. Devasa kuruluşlar iflas etmişler yada iflasın eşiğinden Federal Banka'nın müdahalesi veya satın alması sayesinde kurtulabilmişlerdir. "Lanetli" devlet mekanizması, kapitalist piyasayı kurtarmak için bir kez daha sahneye çıkmıştır.

Devleti sürekli küçülten, pazarların uyumunu bozan ve sermayenin, bugünlerde daha belirgin şekilde gözlemleyebildiğimiz üzere, insanların geleceği ve kaderleriyle en kontrolsüz şekilde oynayarak kazanmasını sağlayan bir politikayı, neredeyse üç asır boyunca, her yolu kullanarak destekledikten sonra, her şeyi yeniden gözden geçiriyorlar.

Oysa birçok ülkenin akademisyenleri, gazetecileri, işadamları ve hatta Dünya Bankası (2001 yılında Nobel Ekonomi Ödülü'nü kazanmış Joseph Stiglitz) çevrelerinden, oluşmakta olan ortam konusunda yıllardan beridir çılgınlıkla yükselmekteydi.

"Dünya ekonomisinin, türü ve sonuçları daha uyumlu olduğumuz ekonomik çevrelerinkinden farklı bir krizin eşiğinde olması sebebiyle uluslararası düzenin dağılmakta olduğu yönünde büyük endişeler mevcuttur".

Durum daha da kritiktir. Beyaz Saray bile, onaylanmış olduğu 700 milyar doların kalkınma için değil krizin daha da büyümemesi için kullanılacağını açıklamak zorunda kalmıştır:

Beyaz Saray Sözcüsü Tony Fratto, 3 Eylül Cuma günü yaptığı açıklamada şunları söylemiştir: "Hiç kimse bu yasanın (700 milyar) neler sunabileceği konusunda abartılı sözler vermemelidir. Yasa, ekonomiye ivme kazandırmak için değil, krizin önlenmesi içindir".

Paniklediler ve devletin piyasa mekanizmasına

ulusal düzeyde bile olsa müdahalesi küfür sayılırken, şimdi ise devletlerin uluslararası düzeyde koordinasyonu için seferberlik başlatıldılar:

"Federal Banka ve dünyanın diğer temel merkez bankaları, faiz oranlarını düşürmek için güçlerini birleştirdiler. Bu Federal Banka'nın tarihinde ilk kez gerçekleşmektedir"

Piyasa mekanizmaları, sadece kriz döneminde piyasayı otomatik olarak düzenlemekle kalmazlar. Aynı zamanda kaosa sürükleyen ve her türlü planlama ile bilinçli müdahalelere karşı koyan mekanizmaları da teşkil ederler.

Kapitalizmin metropolünde yaşanan bu krizden çıkarılabilecek başlıca ders de budur. Bu kriz, piyasanın sadece kontrol edememekle kalmayıp, ekonominin diğer alanlarına da, devletin bilinçli müdahalesinin dahi dizginleyemeyeceği bir hızla yayıldığı bir krizdir.

"Ekonomideki tüm sorunlar birbirlerini beslemekte ve Washington'un politikasını oluşturanların kıramayacakları kısır bir döngü yaratmaktadır".

Piyasa mekanizmaları ayrıca, devletler arasındaki dünya ekonomisi ve ticaret işbirliği sistemini de sabote etmektedirler.

"Birçok yetkili, yatırımcıların çekilmelerinin yabancı para piyasalarını etkilediği konusunda daha çok endişelenmeye başlıyor ve ekonomistler dünyadaki para kurlarındaki dengesizliğin arttığı konusunda uyarılarda bulunuyorlar"

Finans dünyasını kapitalist pazarın koşullarıyla kurtarma programı umutsuz bir çabadır. Üstelik himayecilik ve açık ticari savaş taktiği henüz oyuna dahil olmamıştır. Bu taktik, kalkınmış ülkelerin her halükarda talep etmekte oldukları ve neredeyse tekelcilik istedikleri kazançların paylaşılmasına yönelik değil, zararların paylaşılmasına yönelik bir oyuna varacaktır.

"ABD'deki açık sona eren ekonomik yılda, rekor kırmıştır". Bu ekonomik açığa, son krizde Amerikan ekonomisini kurtarmak için yapılan acil harcamalar dahil edilmemiştir.

Sol, artık taleplerinde köklü bir revizyon yapmaya mecburdur. Bankaların "kurtarılması", "serbest pazarın" işlemediğini kabul etmekten başka bir şey değildir. Toplumsal müdahaleye ihtiyaç vardır. "Kurtarma", tek başına sorunu çözmekle kalmayıp, insanların birikimlerini çalanları ödüllendirmektedir. Bundan daha kötüsü ise, gelecekte aynısını yapacak olanların cezasız kalabilecekleri mesajını vermektedir.

Bankaların "kurtarılmasında" kullanılan para çalışanlara aittir, çaresizlik içerisinde olan bankalar ve diğer tekeller, kamulaştırma yoluyla çalışanların olmalıdır. Ancak aynı zamanda, sahipliğin ve yönetimin doğrudan ve tamamen devlete geçmesiyle, bu sahiplik ve yönetimdeki toplumsal kontrol uygulanmalıdır. Pazarın kontrolü sağlayamadığı anda kontrol toplumun eline geçmelidir. SSCB örneğinde de görüldüğü üzere, devlet tarafından kontrolsüz uygulanan bürokratik yönetim, ekonomide yıkıcı sonuçlar doğuran bürokratik çarpıklıklara yol açmıştır.

Avrupa Birliği'ni destekleme amacıyla dönem dönem kullanılan ancak gerçek demokrasi karşısında bulanık bir ifade-

den öteye geçemeyen "katılımcı demokrasi" artık belirgin olmalı ve her şeyden önce ekonomik yönetimde talep edilmelidir. Devasa para miktarlarının devlet tarafından idare edilmesi, çalışanların planlama ve karar alma süreçlerine katılmalarını gerektirmektedir. Çalışanların bu sürece katılımı, iş yerlerinde yapılacak seçimlerle gerçekleşmeli, seçilenlerin alacakları her karar için hesap verme zorunlulukları bulunmalı ve işlerini iyi yapmamaları durumunda seçmenleri tarafından görevden alınabilmelerine olanak sağlanmalıdır. Bu şekilde, Stalinizmin solcu fikirlere getirdiği karalamanın ardından Sol'un karşı saldırısı başlayacak ve burjuva demokrasisinde hiçbir zaman başarılmayacak bir demokrasi düzeyini desteklediğini fiili olarak da gösterecektir.

Sol'un bayrağı yeniden eline alması ve Batı'nın kalkınmış devletlerinden son birkaç tanesinin de batmakta olduğu, dünyaya hakim olan cehennemden uzağa götüreceği bir yolda ilerlemesinin vakti gelmiştir. Sol'un kimliğini yeniden aramasının ve tüm dünyada sosyalist değişim planını gündeme getirmesinin vakti gelmiştir.

Sotiris Vlahos

Ρατσισμός στην Κύπρο;

Το επεισόδιο του ξυλοδαρμού της μαύρης μαθήτριας από τους συμμαθητές της κατά τη διάρκεια του μαθήματος της γυμναστικής φέρνει ξανά στην επιφάνεια τη ρατσιστική προσέγγιση που υπάρχει γενικά στην κουλτούρα της εκπαίδευσής μας, η οποία δεν είναι άσχετη από τη ρατσιστική προσέγγιση γενικά του κράτους απέναντι στους ξένους ή σε όσους γενικά δεν είναι ελληνορθόδοξοι.

Το ότι τέτοια επεισόδια δεν τα βλέπουμε καθημερινά είναι γιατί μαθητές που έχουν την καταγωγή τους από άλλες χώρες είναι ελάχιστοι σε σχέση με αυτούς που εργάζονται και αυτό όχι τυχαία. Η κυπριακή οικονομία εδώ και χρόνια έχει ανάγκη από ξένο εργατικό δυναμικό. Σήμερα για τις ανάγκες της εργοδοτεί περίπου 100.000 ξένους εργάτες (γύρω στο 20% του εργατικού δυναμικού) όμως για να προστατεύσει την καθαρότητα της κοινωνίας από τις ξένες επιρροές το κυπριακό κράτος έχει καθιερώσει το θεσμό των συμβολαίων. Αυτό σημαίνει ότι ο κάθε ξένος εργάτης μπορεί να προσφέρει την εργασία του για μέχρι 4 χρόνια και μετά να επιστρέψει στη χώρα του. Στην ουσία, χωρίς να του παραχωρείται κανένα πολιτικό δικαίωμα. Πολύ περισσότερο το δικαίωμα της επιλογής αν θέλει να παραμείνει ή όχι στη Κύπρο.

Μας θυμίζει η Κύπρος των τελευταίων χρόνων Νεορωμαϊκή κατάσταση με τους πατρίκιους και πληβείους. Οι μεν ντόπιοι πατρίκιοι και οι ξένοι σαν σύγχρονοι σκλάβοι να μας κτίζουν σήμερα την κοινωνία, να μας υπηρετούν αλλά

χωρίς κανένα δικαίωμα στο όνειρο για το μέλλον. Έτσι εξηγείται και το ότι χιλιάδες ξένοι ζουν και εργάζονται, αλλά το ότι δεν έχουν το

αλλά ο μικρός αριθμός των ξένων μαθητών, κάνει ώστε να μην γίνονται εμφανείς ακόμα οι προβληματικές πτυχές του χαρακτήρα της εκπαίδευσής μας, αλλά και γενικά σαν κοινωνίας που πολύ παραστατικά το είδαμε σε τηλεοπτική δημοσκοπήση όπου το 88% των Κυπρίων πολιτών εκτιμά ότι οι ξένοι αποτελούν κίνδυνο για τη συνοχή της κοινωνίας μας. Αναπόφευκτα αυτό θα αντανάκταται και θα αναπαράγεται και μέσα στα σχολεία από καθηγητές και μαθητές. Αν σήμερα οι ξένοι (όχι καν ξένοι εργάτες) αποτελούν κίνδυνο για τη συνοχή της κοινωνίας μας, μέσα σε συνθήκες ανύπαρκτης ουσιαστικά ανεργίας, τότε τι θα γίνεται σε τρεις-έξι μήνες ή ένα χρόνο αν έχουμε αύξηση της ανεργίας σαν αποτέλεσμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης. Τότε μήπως θα αρχίσει το κυνήγι μαγισσών για τη διαφύλαξη των αγαθών εκ μέρους της νεορωμαϊκής πλειοψηφίας;

Η κυβέρνηση της Αριστερά έχει σήμερα τεράστιες ευθύνες και καθήκοντα για να αλλάξει γενικά η προσέγγιση του κράτους απέναντι στους ξένους και ειδικά στην αλλαγή της κουλτούρας της εκπαίδευσής που κτίζεται στα σχολεία. Η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση και επείγει και δεν πρέπει να περιοριστεί σε αλλαγές βιτρίνας. Πρέπει να είναι βαθιά ριζοσπαστική και να φιλοδοξεί να ανοίξει νέους ορίζοντες σκέψης με στόχο όχι μόνο τους μαθητές, αλλά και την εκπαιδευτική κοινότητα στο σύνολό της και την κοινωνία γενικά.

Ι.Φ.

δικαίωμα να μείνουν μακρόχρονα, δεν τους αφήνει περιθώρια να φτιάξουν οικογένειες και παιδιά που να τα βλέπουμε με περίπου ανάλογα ποσοστά στα σχολεία.

Διαπολιτισμική προσέγγιση στα σχολεία της Κύπρου σήμερα ουσιαστικά είναι ανύπαρκτη

Η Ιστορία του ψεύδους

Όλα τα φαντάσματα του παρελθόντος και όλες οι σκοταδιστικές δυνάμεις της κοινωνίας βγήκαν στο σερίανι για να κατακραυμώσουν τον υπουργό της Παιδείας πρώτα για την πολιτική του για αλλαγή των βιβλίων της ιστορίας και τελευταία με αφορμή εγκύκλιό του στα σχολεία όπου επεσήμανε τις καταστροφές στις οποίες οδήγησε η δράση εξτρεμιστικών οργανώσεων, Ε/κυπριακών και Τ/κυπριακών.

Πώς να μην αντιδρούν όλοι εν συγχորδία, δεξιά κόμματα, παπάδες και οργανώσεις που ελέγχονται από όλο αυτό το συνονθύλευμα όταν όλοι τους έκπισαν και συντήρησαν την παρουσία τους μέσα στην κοινωνία πάνω στον στείρο εθνικισμό, την αντιπαράθεσή τους με τους Τ/κύπριους και ιδιαίτερα πάνω στο ψέμα και τη διαστρέβλωση των ιστορικών γεγονότων.

Ο ίδιος ο συγγραφέας του βιβλίου Ιστορίας της ΣΤ' Δημοτικού παραδέχεται σήμερα ότι το βιβλίο γράφτηκε με σαφείς σκοπιμότητες με παρασιώπηση της αλήθειας και ιστορικών γεγονότων που ενοχλούσαν.

Πώς να πεις στα παιδιά σήμερα ότι η πλευρά των Ε/κυπρίων φέρει τεράστιες ευθύνες για ό,τι συνέβη τη δεκαετία του '60 και το '74 όταν ο ίδιος ο Τάσσος και ενόσω ήταν Πρόεδρος έλεγε ότι εμείς δεν σκοτώσαμε ούτε έναν Τ/κύπριο, την ίδια ώρα που αποδεδειγμένα ξέρεi ο καθένας ότι σκοτώθηκαν εκατοντάδες και προσφυγοποιήθηκαν χιλιάδες. Όταν τα γεγονότα του '63, όπου ο Μακάριος ήθελε να αλλάξει το σύνταγμα με τα 13 του σημεία, αποκαλούνται σαν Τουρκανταρσία. Με άλλα λόγια, στις ιστορικές αφηγήσεις στην ελληνοκυπριακή εκπαίδευση και στα σχολικά βιβλία, υπάρχουν πάντοτε το

'εμείς οι καλοί οι σωστοί και οι δίκαιοι' και οι 'άλλοι οι κακοί, οι άσχημοι και οι άδικοι'. Η αφήγηση των γεγονότων από το 1963 μέχρι το '74 συστηματικά επιρρίπτει την ευθύνη για τα γεγονότα αποκλειστικά στους Τουρκοκύπριους. Πώς να μην κουβάζ-

από την ίδια την κυβέρνηση ότι θα κόστιζε η λύση, δεν οδηγούσε στους ίδιους συνειρμούς; Και όμως ακόμα δεν μπορούμε να παραδεχτούμε ότι τη δεκαετία του '60 έδρασαν παρακρατικές οργανώσεις (Σαμψών, Λυσσαρίδης, Γιωρκάτζης, Τάσος, ΕΟΚΑ Β', Εθνικό Μέτωπο κ.λπ.) με όλες τις συνέπειες που είχε η δράση τους.

Ναι, τα βιβλία της ιστορίας πρέπει να ξαναγραφτούν για να συμπεριλάβουν όλες τις ιστορικές αλήθειες και γεγονότα έτσι που να μπορούν οι μαθητές να μπορούν να βγάλουν και τα δικά τους συμπεράσματα. Πρέπει να ξαναγραφτούν για να απαλειφτεί από αυτά η εθνικιστική και ρατσιστική φρασεολογία ενάντια σε άλλες εθνότητες και λαούς και να πάψει η Ιστορία που διδάσκεται να παρουσιάζει το ελληνικό στοιχείο σαν την Αρεια φυλή. Όπου οι Ελλαδίτες και οι Ε/κύπριοι είναι οι καλοί Χριστιανοί, γενναίοι, ηθικοί και πολιτισμένοι. Όπου οι Τούρκοι και οι Τ/κύπριοι παρουσιάζονται ως το αντίπαλο δέος, ως βάρβαροι και αναξιοπίστοι, ως εχθροί και απολίτιστοι, οι οποίοι ασπάζονται τη βία ως στοιχείο που επιβάλλεται από την ισλαμική θρησκεία.

Πολύ περισσότερο πρέπει να ξαναγραφτεί για να συμπεριλάβει όλες τις αλήθειες που έχουν σχέση με το ρόλο της Εκκλησίας καθόλη τη διαδρομή της ιστορίας.

Σύμφωνα με την ιστορικό Έφη Αβδελά: «Η ελληνική ιστορία νοείται κατ' εξοχήν ως αφήγηση πολιτικών και στρατιωτικών γεγονότων, η οποία αποσκοπεί κυρίως να αναπτύξει το 'εθνικό φρόνημα' και να καταδείξει τους εχθρούς του έθνους... η σχολική ιστορία εξισώνει με τη μια και μοναδική αλήθεια...» **M.Z.**

λόγν μια φοβία και ένα μίσος τα παιδιά μας απέναντι στον Τούρκο εχθρό; Όταν ακόμα και από πολλούς καθηγητές ακούς να λένε για τους βρωμώτους τους οποίους συντηρούμε. Το επιχείρημα

Χριστόφιας και Ταλατ να συμπεριφερθούν σαν ηγέτες ολόκληρης της Κύπρου

Με την εκλογή Χριστόφια η ελπίδα για λύση επέστρεψε ανάμεσα στους Ελληνοκύπριους όπως και ανάμεσα στους Τουρκοκύπριους. Η υποστήριξη για λύση φάνηκε να ανεβαίνει σημαντικά και δόθηκε νέα πνοη στις διακοινοτικές συνεργασίες. Προγράμματα που είχαν σταλώσει άρχισαν και πάλι να λειτουργούν και οι συνεργασίες ανάμεσα σε Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους μπήκαν και πάλι σε καλο δρόμο. Ωστόσο, πρόσφατα αυτές οι θετικές εξελίξεις στις δυο κοινότητες φαίνεται να έχουν εξαντλήσει τις δυνατότητές-τους. Τακτικιστικές διακηρύξεις για «κόκκινες γραμμές» στη διαπραγματευτική στάση της κάθε πλευρας, τόσο από τον Χριστόφια όσο και από τον Ταλατ, διαβρώνουν το αισιόδοξο κλίμα. Προβάλλονται ξεκάθαρα ασυμβίβαστες θέσεις και, αν οι δυο ηγέτες επιμένουν στις τοποθετήσεις-τους, ένα νέο αδιέξοδο είναι πολύ πιθανό. Με τόσα πολλά να χάσουν, σε τι στοχεύουν; Προσπαθούν να χτίσουν κάποια γραμμή στην αρχή των συνομιλιών για να κερδίσουν όσο γίνεται περισσότερα από την άλλη πλευρά; Ή μήπως επανέρχονται σε ένα παιγνίδι επίρριψης ευθυνών μετά την αναπόφευκτη κατάρρευση των συνομιλιών; Ό,τι και να κάμνουν έχουν λάθος.

Ο Χριστόφιας κατηγορεί τον Ταλατ ότι υπαχωρεί σε παλιές συμφωνίες με το Ακελ. Τον κατηγορεί ότι έχει γίνει δέσμιος της Τουρκίας: ότι δεν δουλεύει αποκλειστικά για τα συμφέροντα των Τουρκοκυπρίων: ότι τον ενδιαφέρουν περισσότερο τα στρατηγικά συμφέροντα της Τουρκίας. Πιθανόν να έχει δίκιο. Το λάθος-του βρίσκεται στον τρόπο που αντιδρά σ' αυτά τα ζητήματα. Ένας ηγέτης δεν αναλύει απλα την κατάσταση: εργάζεται για να την αλλάξει με τρόπο που να ευνοεί τις επιδιώξεις-του.

Δημόσιες κατηγορίες ενάντια στον Ταλατ ότι είναι δέσμιος της Τουρκίας δεν βοηθούν καθόλου. Δεν βοηθά τον Ταλατ να απαλλαγεί από την επιρροή της Τουρκίας (αν θέλει κάτι τέτοιο) και δεν οδηγεί στην αντικατάσταση του Ταλατ με πιο επιθυμητό πολιτικό. Αντίθετα, το κύριο αποτέλεσμα τέτοιων κατηγοριών είναι από τη μια να εκτρέφει την ελληνοκυπριακή δυσπιστία απέναντι στους Τουρκοκύπριους μαζί με την ηγεσία-τους, ενώ από την άλλη να αποξενώνει τους Τουρκοκύπριους και έτσι να τους σπρώχνει στην αγκαλία του εθνικισμού.

Βέβαια, ο Χριστόφιας πιθανόν να προσπαθεί να ικανοποιήσει τούς με το ζόρι συνεργάτες-του στην κυβέρνηση, το Δήκο και την Εδεκ, και να διασκεδάσει τις φοβίες των εθνικιστών ότι είναι έτοιμος «για ξεπούλημα στους Τούρκους». Αν αυτο προσπαθεί να κάμει, κάμνει διπλό λάθος: ο εθνικισμός δεν αντιμετωπίζεται με υποχωρήσεις στις απαιτήσεις τους. Ο εθνι-

σμός κρατήθηκε μακριά από το προσκήνιο όταν ο Χριστόφιας ακολούθησε σταθερή γραμμή μετά την εκλογή-του στην Προεδρία, όταν αρνήθηκε να δεκτεί τους όρους-τους. Τώρα ξανασηκώνει κεφάλι ακριβώς γιατί διαισθάνονται αμφιπαλάντευση και αβεβαιότητα στην πολιτική-του. Όσο περισσότερο υποχωρεί τόσο πιο σκληρή θα γίνεται και η αντιπολίτευση-τους. Δεν είμαστε και τόσο μακριά από βίαιες προκλήσεις όπως έδειξαν τα γεγονότα της Πύλας, της διακήρυξης που

τους είναι ο Χριστόφιας.

Όσο κι αν είναι εκπληκτικό, ο Χριστόφιας απέτυχε να εκτιμήσει σωστά τη σημασία της τουρκοκυπριακής κοινής γνώμης. Προσπαθεί να συσπειρώσει όλους τους Ελληνοκύπριους στην πολιτική-του για την αναζήτηση λύσης: προσπαθεί να κερδίσει την υποστήριξη της διεθνούς διπλωματίας. Αυτό στο οποίο δεν δίνει αρκετή προσοχή είναι η μόνη δύναμη που έχει αποφασιστική σημασία: οι Τουρκοκύπριοι. Η Τουρκία δεν θα δώσει ποτε τίπο-

τε στις συνομιλίες αν δεν υπάρχει απαίτηση από τους Τουρκοκύπριους για κάτι τέτοιο. Ακόμα και τότε, τίποτε δεν μπορεί να είναι βέβαιο. Αυτό που είναι βέβαιο, είναι ότι η Τουρκία δεν θα κάμει κάτι που είναι ενάντια τόσο στα στρατηγικά-της συμφέροντα και στις επιθυμίες των Τουρκοκυπρίων. Όμως, θα της είναι εξαιρετικά δύσκολο να εναντιωθεί σε μια λύση αν οι Τουρκοκύπριοι τη θέλουν. Αυτό συνέβη το 2004 όταν η τουρκική κυβέρνηση διαφοροποίησε τη θέση-της από το «βαθυ κράτος» και υποστήριξε το Σχέδιο Αναν.

Οι θέσεις των πολιτικών δεν είναι κάτι στατικό. Επηρεάζονται από παράγοντες έξω από τον

εαυτο-τους – ιδιαίτερα από την κοινή γνώμη. Δεν κάμνει και πολύ νόημα να ρωτά κανείς αν ο Ταλατ θέλει ή δεν θέλει τη λύση. Σίγουρα δεν είναι Ντενκτας: δεν θεωρεί αποστολή-του την ένωση των Τουρκοκυπρίων με την Τουρκία. Παράλληλα, δεν είναι διατεθειμένος να πάει ενάντια στο ρεύμα και να επιδιώξει τη λύση. Αυτό όμως που θα κάμει είναι να ακολουθήσει το ρεύμα αν υπάρξει λαϊκό αίσθημα υπέρ της λύσης και θα βρει συμμάχους στη σημερινή κυβέρνηση της Τουρκίας για να το καταφέρει. Λέγεται ότι ο Χριστόφιας διαβεβαίωσε τον Μπαρόζο ότι μπορεί να τα καταφέρει με τον Ταλατ και του ζήτησε να φροντίσει ο ίδιος να καταφέρει την Τουρκία για λύση. Αυτή είναι στατική προσέγγιση της πολιτικής και δεν οδηγεί πουθενά. Η θέση της Τουρκίας δεν μπορεί να επηρεαστεί και πολύ από την Ευρωπαϊκή Ένωση. Η ευρωπαϊκή επιρροή μπορεί να παίζει δευτερεύοντα ρόλο, άνκαι πολύ σημαντικό, μόνο αν η κατάσταση επι του εδάφους ευνοεί μια λύση.

Είναι καθαρό ότι ο Χριστόφιας αναζητά λύση πάνω από ένα δίκτυ ασφάλειας. Είναι μια ψεύτικη ασφάλεια: αυτο που πρέπει να κάμει είναι να πετάξει το δίκτυο και να βρει τρόπους να κερδίσει τους Τουρκοκύπριους, τόσο διαμέσου του Ταλατ όσο και «πίσω από την πλάτη-του». Και οι δυο ηγέτες πρέπει να πάψουν να συμπεριφέρονται ως εκπρόσωποι αντίπαλων εθνότητων και να συμπεριφερθούν ως ηγέτες που στόχο έχουν να ενώσουν δυο κοινότητες με κοινά πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά

μοιράστηκε στην 1η του Οχτώβρη και οι πρόσφατες επιθέσεις από φασιστικά στοιχεία ενάντια σε Τ/κύπριους. Αυτό που σήμερα είναι το έργο μερικών περιθωριακών στοιχείων, μπορεί αύριο να κλιμακωθεί σε ολοκληρωμένη εθνικιστική αντίδραση.

Ο Χριστόφιας θάπρεπε να προσεγγίσει το πρόβλημα με διαφορετικό τρόπο. Αντι να επικεντρώνεται στις προθέσεις του Ταλατ και τις εντυπώσεις των διπλωματών, θάπρεπε να αναζητήσει τρόπους για να βοηθήσει τον Ταλατ να απαλλαγεί από τα δεσμά της Τουρκίας, αν ο τελευταίος επιθυμεί κάτι τέτοιο. Και μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να καταφέρει κάτι τέτοιο: να κερδίσει τις καρδιές των Τουρκοκυπρίων.

Όσο η ηγεσία-τους μπορεί να αιτιάται τους Έλληνες για τη δυστυχία-τους, μπορούν να αποδέχονται τη μοίρα-τους. Στην περίοδο πριν το Δημοψήφισμα ξεσηκώθηκαν με μεγαλειώδεις κινητοποιήσεις και είπαν «ως εδώ». Παραμέρισαν τον Ντενκτας και αφήφισαν και την αστυνομία και τον στρατό και ολόκληρο το «βαθυ κράτος» για να αποδράσουν από τα αδιέξοδα, για να ξαναρχισουν πίσω από τον Παπαδόπουλο και τους Ελληνοκύπριους που ψήφισαν «όχι» στο σχέδιο Αναν. Ακόμα και με πεσμένο το ηθικό από αυτές τις εμπειρίες, οι Τουρκοκύπριοι είναι έτοιμοι να ανταποκριθούν θετικά σε οποιοδήποτε σχέδιο τους παρουσιαστεί από μια ελληνοκυπριακή ηγεσία που μπορούν να εμπιστευτούν. Και ένας ηγέτης αυτή τη στιγμή που θα ήθελαν να εμπιστευ-

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Το εργατικό κίνημα ενωμένο να αντιμετωπίσει την κρίση

Οι οικονομικές κρίσεις αποτελούν μια αναπόσπαστη διάσταση της καπιταλιστικής ανάπτυξης και είναι αποτέλεσμα των αντιφάσεων της καπιταλιστικής κοινωνίας, με τις παραγωγικές δυνάμεις που αντικατοπτρίζουν το τεχνολογικό επίπεδο, τις μεθόδους παραγωγής και τις δυνατότητες που υπάρχουν σε μια δεδομένη στιγμή, να βρίσκονται σήμερα σε πλήρη αντίθεση με τις παραγωγικές σχέσεις σε εθνικό και παγκόσμιο επίπεδο.

Οι αιτίες και οι συγκεκριμένες μορφές που παίρνει κάθε καπιταλιστική κρίση διαφέρουν, όμως, αναλόγως των δομικών χαρακτηριστικών της καπιταλιστικής ανάπτυξης που έχει προηγηθεί. Τα αποτελέσματα και οι τρόποι έκφρασης των καπιταλιστικών κρίσεων, εν τούτοις, σε γενικές γραμμές τείνουν να είναι κοινά: πτώση της παραγωγής, ανεργία, προβλήματα στο χρηματοπιστωτικό τομέα, αυξημένος ανταγωνισμός μεταξύ εθνών-κρατών και πολιτικές αναδιτάξεις. Η παγκόσμια οικονομική κρίση που μαστίζει σήμερα την ανθρωπότητα παρουσιάζει ήδη έντονα αυτά τα χαρακτηριστικά και τα βλέπουμε να παρουσιάζονται μπροστά μας καθημερινά σαν μια εφιαλτική κινηματογραφική ταινία.

Αρχίζοντας από την Αμερική, όλες οι μεγάλες οικονομικές δυνάμεις του πλανήτη έχουν εισέλθει σε βαθιά ύφεση, οι λίστες των απολύσεων εργαζομένων από μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες όλο και μακραίνουν. Υπάρχει μια τεράστια αβεβαιότητα όσον αφορά τις διαστάσεις, τις καταστροφικές συνέπειες αλλά και τη διάρκεια που θα μπορούσε να έχει η παγκόσμια οικονομική κρίση που σήμερα διαπερνά την ανθρωπότητα. Αρχίζει όμως να διαμορφώνεται μια ομοφωνία ότι θα είναι πιο βαθιά και πιο καταστροφική από προηγούμενες περιόδους καπιταλιστικής κρίσης, όπως της κρίσης στασιμο-πληθωρισμού στις αρχές της δεκαετίας του 1970 και χειρότερη και από τη «μεγάλη ύφεση» το 1929-1932. Τα σημάδια της παγκόσμιας κρίσης είναι παντού και σε όλες τις χώρες. Το μεγάλο κόστος της κρίσης το φορτώνονται οι εργαζόμενοι που αντιμετωπίζουν τον κίνδυνο και την πραγματικότητα της ανεργίας, που δέχονται πιέσεις για μείωση των μισθών, που υπόκεινται σε περικοπές στο κοινωνικό κράτος. Μεγάλες επιπτώσεις και πολύ πιο δύσκολη ανάκαμψη θα έχουν οι περιφερειακές και ήδη σε μεγάλο βαθμό εξαθλιωμένες χώρες της ανατολικής Ευρώπης και του Τρίτου κόσμου.

Η ιδιαιτερότητα και το κύριο χαρακτηριστικό της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης που σήμερα βλέπουμε να ξετυλίγεται σε όλες τις χώρες είναι ότι είχε σαν αφετηρία το τραπεζικό και γενικότερα το χρηματοπιστωτικό σύστημα στο πυρήνα του καπιταλιστικού συστήματος, αρχίζοντας από τις ΗΠΑ και σχεδόν ταυτόχρονα ξαπλώνεται στις χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και κυρίως στη Βρετανία.

Η κρίση αυτή του καπιταλισμού σήμερα ταυτόχρονα και το θάνατο του νεο-φιλελευθερισμού. Το δόγμα που εδραιώθηκε στις αρχές της δεκαετίας του 1980 σε Αμερική και Βρετανία, όπου κτίζεται σταδιακά ένα εκτεταμένο οικονομικό και πολιτικό πρόγραμμα απελευθέρωσης των αγορών, ιδιωτικοποιήσεων, περιορισμού του κράτους πρόνοιας, επίθεση στα δικαιώματα και στο ρόλο του συνδικαλιστικού κινήματος. Αυτές οι πολιτικές αργά αλλά σταθερά περνούν σε πολλές χώρες

της Ευρώπης, θεσμοθετούνται στην Ευρωπαϊκή Ένωση μέσω της Συνθήκης του Μάαστριχτ, και επιβάλλονται στον Τρίτο κόσμο από το Διεθνές Νομισματικό Ταμείο και τη Διεθνή Τράπεζα με μοχλό πίεσης τα προγράμματα σταθερότητας. Σαν αποτέλεσμα αυτών των πολιτικών απελευθέρωσης των αγορών και της διακίνησης κεφαλαίων καθώς και την απόσυρση των ρυθμίσεων στο χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο έχουμε μια νέα φάση καπιταλιστικής ανάπτυξης όπου η επικυριαρχία περνά από το βιομηχανικό στο τραπεζικό και χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο.

Αυτός ο τομέας αναπτύσσεται όλο και περισσότερο, δημιουργούνται συνεχώς νέα χρηματιστηριακά προϊόντα με έντονο κερδοσκοπικό χαρακτήρα και πέρα από οποιοσδήποτε λειτουργικές ανάγκες της βιομηχανίας και του εμπορίου. Η παγκοσμιοποίηση και η στενότερη διασύνδεση των οικονομιών και κυρίως του χρηματοπιστωτικού συστήματος οδηγεί με πολύ γρήγορους ρυθ-

μους και ιδίως του τουρισμού. Πρόσφατα οι κατασκευές έχουν προστεθεί σαν σημαντικός τομέας συμβολής στην ανάπτυξη της κυπριακής οικονομίας, η ζήτηση του οποίου εξαρτάται σε μεγάλο βαθμό από το εξωτερικό. Είναι φανερό ότι οι πιο σημαντικές πηγές ανάπτυξης της κυπριακής οικονομίας πηγάζουν από εξωγενείς παράγοντες. Η αβεβαιότητα που χαρακτηρίζει την παγκόσμια κρίση, αν και παρατεταμένη κρίση, δείχνει πόσο δύσκολο αν όχι αδύνατον είναι να γίνονται προβλέψεις.

Το υπουργείο Οικονομικών κάνει μια συνεχή προσπάθεια να υποβαθμίσει τους κινδύνους και να προβλέψει ότι η Κύπρος θα επηρεαστεί πολύ λίγο από την κρίση και ότι οι επιδόσεις της θα είναι πολύ καλύτερες από άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Αγνοούνται τα δομικά προβλήματα της κυπριακής οικονομίας όπως η χαμηλή συμβολή της βιομηχανίας, το μεγάλο έλλειμμα τρεχουσών συναλλαγών, η χαμηλή παραγωγικότητα και η μεγάλη εξάρτηση από εξωτερικούς παράγοντες.

Η παγκόσμια κρίση πιθανό να επηρεάσει την κυπριακή οικονομία σε μεγάλο βαθμό με άμεση συρρίκνωση του Οικοδομικού Τομέα και του Τουρισμού, με άμεσο αντίκτυπο τον περιορισμό στη συνολική ζήτηση, γεγονός τα οποία θα οδηγήσουν σε σημαντική αύξηση της ανεργίας.

Αντί της πολιτικής υποβάθμισης των κινδύνων η κυβέρνηση πρέπει άμεσα να ακολουθήσει προληπτική πολιτική αύξησης των δημοσίων δαπανών σε τομείς που θα αυξήσουν την απασχόληση, στο κοινωνικό κράτος και σε τομείς που οδηγούν στην αναδιάρθρωση της οικονομίας και στην εξοικονόμηση ενέργειας. Η προσκόλληση στη δημοσιονομική λιτότητα ήδη θεωρούνται παρωχημένες ακόμα και στην Ευρώπη και Αμερική.

Άμεσα η κυβέρνηση πρέπει να προχωρήσει σε ένα ριζοσπαστικό σχέδιο επενδύσεων σε έργα υποδομής αλλά και σε παραγωγικούς τομείς που ο ιδιωτικός τομέας σήμερα είτε αρνείται είτε αδυνατεί να πράξει.

Οι αντιδράσεις των επιχειρηματιών τείνουν φυσιολογικά σε πολιτικές για συγκράτηση και μείωση των μισθών, αν και έχει επανειλημμένα αποδειχθεί ότι το πρόβλημα της κυπριακής οικονομίας όσον αφορά την ανταγωνιστικότητα έγκειται στη διήρθρωση, την παραγωγικότητα και το τεχνολογικό της επίπεδο.

Η παγκόσμια κρίση και οι επιπτώσεις της στην κυπριακή οικονομία θα έπρεπε να οδηγήσουν σε προβληματισμό όσον αφορά το ρόλο του τραπεζικού συστήματος στην Κύπρο, το οποίο η κυβέρνηση θα πρέπει να θέσει κάτω από εποπτικό έλεγχο.

Οι συντεχνίες πρέπει να αντισταθούν και στην επίθεση εναντίον των μισθών αλλά και στη θυματοποίηση των ξένων εργατών στην Κύπρο. Μπροστά στην κρίση και τις επιθέσεις που προετοιμάζουν οι εργοδότες ενάντια στους εργαζόμενους θα πρέπει το εργατικό κίνημα μέσα από τις συνδικαλιστικές του οργανώσεις να συντονίσει τους αγώνες του με το τουρκοκυπριακό, το ευρωπαϊκό και παγκόσμιο εργατικό κίνημα.

Μόνο με κοινούς αγώνες και κοινό πρόγραμμα που θα στοχεύει σε εθνικό και διεθνές σχεδιασμό των παραγωγικών δυνάμεων, μπορεί να μη φέρνει στην κατακάλυκα και τη βαρβαρότητα που οδηγεί σήμερα ο καπιταλισμός.

μους στην εξάπλωση της κρίσης από τις ΗΠΑ στην Ευρώπη και στον υπόλοιπο κόσμο. Η τεράστια αύξηση στη ρευστότητα και στις δανειοδοτήσεις σε ενυπόθηκα δάνεια συνδέεται άμεσα με τη στροφή των τραπεζών στη ποσότητα αντί στην εξασφάλιση, τη διασύνδεση με τους μισθούς ανώτερων τραπεζικών στελεχών και την προσφορά ρευστότητας σαν αποτέλεσμα των παρατεταμένων ελλειμμάτων στις ΗΠΑ. Η χρηματοδότηση αυτών των ελλειμμάτων επιτυγχάνεται μέσω της εισροής κεφαλαίων από χώρες με πλεονάσματα όπως η Κίνα και πετρελαιοπαραγωγές χώρες.

Η παγκόσμια οικονομική κρίση δεν έχει σαν αιτία τις λανθασμένες αποφάσεις κάποιων στελεχών στο τραπεζικό σύστημα αλλά είναι το αποτέλεσμα αντιφάσεων και διεργασιών, οικονομικών, πολιτικών και ιδεολογικών των τελευταίων δεκαετιών. Γι' αυτό και οι αντιφάσεις που έχουν αποκρυσταλλωθεί δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπισθούν με αποφάσεις κυβερνήσεων όσον αφορά δημόσιες δαπάνες για τη διάσωση του τραπεζικού συστήματος ή Κεϊνσιανές πολιτικές για την αύξηση της ζήτησης. Οι πολιτικές προεκτάσεις των επιπτώσεων της κρίσης αποκτούν όλο και πιο σημαντικό ρόλο όπου η οικονομική ή κρίση θα εκφράζεται σε εθνικό αλλά και σε διεθνές επίπεδο ως πολιτική κρίση.

Η κυπριακή οικονομία, μια μικρή και έντονα ανοικτή οικονομία με ένα ιδιόμορφο μοντέλο οικονομικής ανάπτυξης και μεγάλο βαθμό εξάρτησης σε διεθνείς παράγοντες δεν ήταν δυνατόν να μην επηρεαστεί από την παγκόσμια κρίση. Η κυπριακή οικονομία τα τελευταία χρόνια χαρακτηρίζεται από το σταδιακό μείωση της συμβολής του βιομηχανικού τομέα στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν (ΑΕΠ) και την αύξηση του τομέα των

ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΚΑΙ ΑΙΞΕΔ

Ήμαρτόν σου

Ομάδα αποτελούμενη από γονείς των οποίων τα παιδιά φοιτούν στην Αγγλική Σχολή Λευκωσίας, άλλως English School, ανήρτησαν ιστοσελίδα στο διαδίκτυο. Σ' αυτήν καταγγέλλουν συγκεκριμένους καθηγητές ότι υποσκάλπτουν τον ελληνικό χαρακτήρα της σχολής!!

Αγωνία

Μετά το αδιέξοδο στο Κυπριακό, την αποτρόπαια εισβολή του Ισραήλ στη Γάζα και το λιώσιμο των πάγων στην Ανταρκτική, νέο σοβαρότερο πρόβλημα ταλανίζει τον πλανήτη με απρόβλεπτες συνέπειες. Συνεχίζεται η κόντρα ανάμεσα στον ποινικόλογο Αλέξη Κούγια και στην πρώην σύζυγο του Εύη Βατίδου. Ο λαός στην Ελλάδα αλλά και η ηρωομάρτυς Κύπρος παρακολουθούν τα τεκταινόμενα αδυνατώντας να παρέμβουν, ελπίζοντας σε ομαλοποίηση της σχέσης έστω και σε βάθος χρόνου.

Κυπροπολιτικά

Στο εσωτερικό μέτωπο τα πράγματα συνεχίζουν να κυλούν ομαλά. Η Αντιπολίτευση εξακολουθεί να στηρίζει την Κυβέρνηση στα σημαντικά ζητήματα κόντρα στη σκληρή αντιπολίτευση της Συμπολίτευσης. Η Συμπολίτευση πάλι επικρίνει την Αντιπολίτευση για συμπολίτευση, ενώ η Αντιπολίτευση κατηγορεί τη Συμπολίτευση για αντιπολίτευση. Η κυβέρνηση κάλεσε και τις δύο δυνάμεις σε ξεκαθάρισμα λογαριασμών.

ΥΚΑΝ

Αγανάκτηση προκάλεσε στα μέλη της ΥΚΑΝ η απαράδεκτη συμπεριφορά των Αρχών έναντι του λοχία συναδέλφου τους και του υποδιοικητή του Σώματος. Αποτέλεσμα της αφορητής πίεσης που τους ασκείται είναι η σοβαρή απόλεια μνήμης και συνέπεια αυτού να αλλάζουν συνεχώς την κατάθεσή τους σε μια προσπάθεια να ξαναβρουν τον εαυτό τους.

Κροκόδειλοι

Ηθοποιός σημαίνει φως. Φως στα γεγονότα του '74 προσπάθησε να ρίξει ο Τούρκος ηθοποιός σε μια ομολογία ψυχής την περασμένη βδομάδα. Η επέμβαση των στρατηγών φυσικά άλλαξε την πορεία των πραγμάτων, με αποτέλεσμα οι Ελληνοκύπριοι εθνοσωτήρες να ωρύνονται και να ζητούν την εκμετάλλευση της ομολογίας μέχρι εσχάτων. Αν όμως βρεθεί ένας Ελληνοκύπριος και μιμηθεί τον Αττίλα Ολγκάτς επιδεικνύοντας την ίδια γενναϊότητα, ποια στάση θα κρατήσουν έναντι του οι ίδιοι Φαρισαίοι υποκριτές;

Χρυσόστομος ο Β'

Φύλακας άγγελος της Κύπρου αποδεικνύεται για πολλοστή φορά ο Αρχιεπίσκοπος Πάσης Κύπρου και Μισής Χρυσόστομος Β'. Ο αγωνι-

στής όσον και ακραϊφνής Έλληνα ιερωμένος προσκλήθηκε για συνέντευξη στην τουρκοκυπριακή τηλεοπτική εκπομπή «Πέστα Χρυσόστομο». Σ' αυτήν διατράνωσε την αντίθεσή του στην Ομοσπονδία ως λύσης του Κυπριακού. Ο Χρυσόστομος δεν δίστασε να κατηγορήσει ευθέως την Τουρκία και τους στρατηγούς για την έλλειψη προόδου των συνομιλιών, ενώ τοποθέτησε την εθνική αξιοπρέπεια στο ύψιστο σκαλοπάτι των προτεραιοτήτων μας. Εκκλησιαστικοί όσον και διπλωματικοί κύκλοι, ερμηνεύοντας τη δυναμική στάση του φλογερού ρασοφόρου εξήγησαν ότι αυτή προφανώς οφείλεται στην αυτοπεποίθηση που του προσέδωσε η εκλογή του στο ύψιστο αξίωμα της Κυπριακής Εκκλησίας με το εκπληκτικό 7%, ενώ κάποιοι μιλούν για ποσοστό πέραν του 8%.

Ο Αντι-αντιδραστικός

ΤΑΣΣΟΣ: Συνωμοσία και παρακράτος

Ο σκοτεινός του ρόλος στην ΕΟΚΑ ως «Δευκαλίων», άμεσα σχετίζεται με δολοφονίες αγωνιστών της Αριστεράς. Συμμετείχε στην περιβόητη μυστική οργάνωση Ακρίτας, που στόχευε στην Ένωση δια μέσου εξολόθρευσης των Τουρκοκυπρίων και του αφανισμού του αριστερού κινήματος.

Ανταμείφθηκε από τον Μακάριο με υπουργεία, παρά την αντίθεσή του από εθνικιστική σκοπιά στις συμφωνίες Ζυρίχης. Ξαν υπουργός Εργασίας στόχευσε στο να ενδυναμώσει τη δεξιά ΣΕΚ εις βάρος της ΠΕΟ με αμερικανικά κονδύλια. Είχε έντονη δράση στις διακοινοτικές ταραχές και απειλούσε τους Τ/κύπριους με εθνικό ξεκαθάρισμα σε περίπτωση επέμβασης της Τουρκίας. Έδρασε πάντα σε ένα περιβάλλον συνωμοτικό. Οι στενές του σχέσεις με τον Γρίβα, τον Γιωρκάτζη και το παρακράτος, το πατρонаρισμό από τον Μακάριο, η συμμετοχή του στις μυστικές οργανώσεις, δημιούργησαν ένα χαρακτήρα απολυταρχικό που μισούσε κάθε μαζική δράση του λαού. Αντιλαμβάνονταν την πολιτική του δράση σαν συνέγεια των εθνοσωτήρων που κατείχαν την απόλυτη αλήθεια και έπρεπε να την επιβάλουν στο λαό. Καθόλου τυχαία, βρέθηκε να σχετίζεται ακόμα και με την οικονομική καταλήστευση του λαού της Σερβίας από το καθεστώς Μιλόσεβιτς.

Οι απόψεις του για έναν ιδιότυπο ελληνοκυπριακό εθνικισμό που είναι γνωστός σαν «απορριπτισμός», στηρίζονταν στην απόλυτο έλεγχο της Κυπριακής Δημοκρατίας από μια συντηρητική ελληνοκυπριακή κλάση και απέρριπτε κάθε προσπάθεια ομοσπονδιακής λύσης στο εθνικό πρόβ-

λημα, ανεξαρτήτως συνεπειών. Η πολιτική του σκέψη ήταν εντελώς περιορισμένη στα πλαίσια μιας δήθεν ελληνικής Κύπρου, όπου η άλλη κοινότητα ήταν μια μειοψηφία που έπρεπε να υποταχθεί στην πλειοψηφία. Όσο δεν έβγαινε αυτό ήταν έτοιμος να αποδεχθεί ένα μίζερο κρατίδιο στο νότο αμιγώς ελληνοχριστιανικό,

ακόμα κι αν ήξερε ότι τούτο θα σήμαινε διχοτόμηση. Εκλέχθηκε πρόεδρος το 2003, μια περίοδο ιδιαίτερα ευαίσθητη για το εθνικό πρόβλημα, με την υποστήριξη του ΑΚΕΛ και το αμίμητο «άλλαξε σιόρο ο άνθρωπος». Ενώ όλα κραυγάζαν για το πού θα οδηγούνταν τα πράγματα, το ΑΚΕΛ μωπικά

επέβαλε τον δούρειο ίππο του εθνικισμού, στηριγμένο στο λόγο του ότι θα βελτίωνε, δήθεν, το σχέδιο λύσης του ΟΗΕ. Στην πράξη εξαπάτησε τους πάντες.

Τον Απρίλιο του 2003 σαν συνέπεια της εξέγερσης των Τ/κυπρίων έπασσαν τα οδοφράγματα και όλα έδειχναν πως τίποτε δεν μπορούσε να σταματήσει τις κυπριακές μάζες να επανενώσουν την Κύπρο. Η κυβέρνηση του Παπαδόπουλου παρακολουθούσε ανήμπορη και αμήχανη να συμβαίνουν κοσμοϊστορικές εξελίξεις, το ΑΚΕΛ εγκλωβισμένο στη συμμαχία του με τον Παπαδόπουλο έχανε το τρένο τις Ιστορίας.

Ο Παπαδόπουλος λειτουργώντας υπόγειο ύψαινε τον ιστό της αντεπανάστασης. Περιέμνε την ένταξη στην ΕΕ και λειτουργώντας σαν ο αντίποδας του Ντενκτάς οδήγησε το δημοψήφισμα σε αποτυχία με κάθε θεμιτό και αθέμιτο μέσο. Από τη θέση του προέδρου εκμεταλλεύτηκε κάθε φόβο και ανασφάλεια των Ε/κ επιστρατεύοντας κάθε ψέμα ή κρύβοντας πραγματικότητες. Έδρασε σαν φύλαρχος που θα έχανε το θρόνο, άσκησε καθαρή τρομοκρατία και σκόρπισε παντού την απογοήτευση στο λαό. Παρά τη δράση του για μια μισό αιώνα στην πολιτική, η πιο τραγική εικόνα που έμεινε να θυμόμαστε από αυτόν, ήταν όταν έξαλλος

έβριζε μέρος του λαού σαν «νενέκος» σε μηνύμα στο Παραλίμι, με τους Χρυσουαγίτες τραμπούκους στο πλάι του, να υψώνουν ναζιστικά την παλάμη. Μακάρι να άλλαζε ο άνθρωπος. Μακάρι να μείνει στη μνήμη μας σαν μια χρήσιμη υπόμνηση για τους εθνοσωτήρες του μέλλοντος.

Χάρης Καλαποδάς

Ο Μάης του 68 αποτελεί μια ιστορική σελίδα στην παγκόσμια ιστορία. Ήταν το αποκορύφωμα της κινητοποίησης μιας νεολαίας που τόλμησε να αμφισβητήσει κάθε κατεστημένο και να παραλύσει μια ολόκληρη κοινωνία, να τα βάλει με μια απο τις πιο καλά οργανωμένες μηχανές καταστολής και να πλησιάσει στη νίκη. Στην κορύφωση αυτής της εξέγερσης ο παντοδύναμος Γάλλος Πρόεδρος, ο Στρατηγος Ντεγκωλ, λέγεται ότι τηλεφώνησε στον Αμερικανο ομόλογό-του και του είπε: «Το παιγνίδι έχει τελειώσει. Ο καπιταλισμός στη Γαλλία είναι νεκρός».

Η κινητοποίηση της νεολαίας δεν ήταν Γαλλικό φαινόμενο. Μαθητές, φοιτητές και νέοι εργάτες σε όλες σχεδόν τις αναπτυσσόμενες χώρες είχαν εμπλακεί σε ένα χωρίς προηγούμενο προβληματισμό αμφισβήτησης που κάλυπτε όλες τις πτυχές της ζωής. Η δεκαετία του 60 έμεινε στην ιστορία σαν η δεκαετία που έσπασε φραγμούς, η δεκαετία της υπερβολής, η δεκαετία της επανάστασης. Η δεκαετία του 60 ήταν η δεκαετία του Jimmy Hendrix, της Janis Joblin, των Beatles, των Rolling Stones,

Θάτσερ να φέρνουν τα νέα ήθη της απροκαλύπτως καπιταλιστικής εκμετάλλευσης και της αναληψίας απέναντι στον ανθρώπινο πόνο. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης και των δορυφόρων-της το τέλος της δεκαετίας του 80 έσπασε κάθε διάθεση για αμφισβήτηση του συστήματος: το «Τέλος της Ιστορίας» φαινόταν να είχε γραφτεί. Τα χρόνια που ακολούθησαν ήταν χρόνια χωρίς αμφισβήτηση, χρόνια που έστρεφαν τη νεολαία στην αναζήτηση της προσωπικής ανέλιξης, στην αποδοχή του συστήματος της αδικίας σαν κάτι φυσικό μέσα στο οποίο έπρεπε να χαράζουν μια προσωπική και μοναξιασμένη πορεία, χωρίς να νοιάζονται για τον συνάνθρωπό-τους.

Κι εκεί που όλα φαινόταν να είναι βολικά για το σύστημα, ξαφνικά και απρόσμενα η εικόνα άρχισε να αλλάζει. Για όσους έζησαν τη δεκαετία του 60 είναι σαν να ξαναζούν την ίδια εμπειρία, είναι σαν να ξαναβλέπουν την ίδια ταινία να προβάλλεται και πάλι. Μια σειρά απο γεγονότα μπορούν να παραλληλιστούν με εκπληκτική αναλογία: η εκλογή του Ομπάμα στην Αμερική αντικατοπτρίζει την ίδια στροφή στη συνείδηση των Αμερικανών

Είναι απίστευτα συγκινητικό να ακούει κανείς τους νέους διαδηλωτές (να μην ξεχνούμε πως έχουμε να κάμουμε με δεκαπεντάχρονους και δεκαοχτάχρονους μαθητές) να δηλώνουν καθαρά πως διαδηλώνουν για τον Αλέξη αλλά και για μια καλύτερη ζωή. Το πρόγραμμά-τους δεν εξαντλείται στην καταδίκη της αστυνομίας – επεκτείνεται στην καταδίκη του συστήματος που προστατεύει η αστυνομία. Πόση διαφορά με τη φτώχεια των πολιτικών που περιορίζουν το θέμα στην καταδίκη της αστυνομίας και στην καταδίκη των «κουκουλοφόρων»! Οι νέοι ψάχνουν για το μέλλον – οι πολιτικοί τους προσφέρουν το παρελθόν. Ο δρόμος είναι η μόνη διέξοδος, η σύγκρουση με την αστυνομία αναπόφευκτη. Κι ας μη νομίζουμε πως μόνο οι «αντιεξουσιαστές» ρίχνουν πέτρες ή μπουκάλια μολότοφ. Πολλά παιδιά οδηγούνται απο το θυμό και τα αδιέξοδα της ζωής-τους στη χρήση βίας. Το να τους κρίνουμε με τα βολεμένα κριτήρια της καθημερινής-μας ζωής δεν είναι μόνο άδικο, είναι εγκληματικό. Αυτα τα παιδιά κρατούν στα χέρια-τους το μέλλον. Έχουμε υποχρέωση να τους καταλάβουμε και να τους στηρίξουμε στην

Déjà vu?

του Bob Dylan. Ήταν η δεκαετία των χίππιδων, της μαριχουάνας και του LSD, των κοινοβίων και του ελεύθερου έρωτα.

Η δεκαετία του 60 ήταν παράλληλα και η δεκαετία του κινήματος των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, η δεκαετία της αποικιακής επανάστασης και του Τσε Γκεβέρα, η δεκαετία των κινητοποιήσεων ενάντια στον πόλεμο του Βιετναμ, της παγκόσμιας καμπάνιας ενάντια στο «απάρτχάιτ» της Νοτίου Αφρικής. Ήταν ακόμα η δεκαετία της Ανοιξης της Πράγας, των μεγάλων κινητοποιήσεων του Παπανδρέου για τη δημοκρατία στην Ελλάδα.

Στις παρυφές αυτών των κινητοποιήσεων είχαμε και τη δράση των διαφόρων ομάδων «προπαγάνδας με το παράδειγμα». Η «Φράζια του Κόκκινου Στρατού» στη Γερμανία, οι «Κόκκινες Ταξιαρχίες» στην Ιταλία και αναρίθμητες ομάδες σε άλλες χώρες κατέφυγαν στη βία, θεωρώντας ότι η ανατροπή του καπιταλισμού δεν ήταν δυνατή με ειρηνικά μέσα. Αυτές μάλιστα οι οργανώσεις έπαιρναν και το μεγαλύτερο μέρος της δημοσιότητας γιατί η δράση-τους ήταν πιο θεαματική και δραματική, ιδιαίτερα στην περίοδο της υποχώρησης του κινήματος όπου σχεδόν μόνες προσπάθησαν να εκπροσωπήσουν την «επανάσταση».

Η νεολαία της δεκαετίας του 60 μπόρεσε να αμφισβητήσει το σύστημα με επιτυχία, δεν μπόρεσε ωστόσο να χτίσει σχεδόν τίποτε. Το σύστημα, αφού ξεπέρασε το μεγάλο κίνδυνο απο τις μαζικές κινητοποιήσεις, κατάφερε σιγα-σιγα να αφομοιώσει και να αγιοποιήσει σε μεγάλο βαθμό τη «γενία των λουλουδιών» προσδίδοντάς-της μόνο τα «ακίνδυνα» χαρακτηριστικά. Αναγνώρισε το μεγαλείο των εξεγέρσεων αλλά μόνο στο βαθμό που δεν το έθιγαν, μόνο στο βαθμό που το «διόρθωναν». Με τον καιρό κατάφερε να εξαλείψει ή τουλάχιστον να περιορίσει δραστικά τη δράση των ένοπλων ομάδων, φορτώνοντάς-τους στην πορεία και την ευθύνη για οτιδήποτε έγινε απο τη νεολαία στη διάρκεια των κινητοποιήσεων που δεν ήταν μέσα σε ανεκτα πλαίσια.

Με το τέλος της δεκαετίας του 70 η επαναστατική έξαρση δεν ήταν παρα μια μνήμη που παρελθόντος. Ο Ντανιελ Κον Μπεντιπ, η ηγετική μορφή του Μάη του 68, ήταν πια ενταγμένος στο σύστημα σαν άλλος ένας πολιτικός της σειράς, ο Σαββόπουλος βουλευτόταν αφήνοντας τις πίσω-του σελίδες να ταξιδεύουν μοναχές, ο Αντρέα Μπάαντερ της «Φράζιας του Κόκκινου Στρατού» και οι σύντροφοί-του δολοφονούνταν στις Γερμανικές φυλακές. Οι τελευταίες αποικίες είχαν απελευθερωθεί, ο νεοφιλελευθερισμός άρχισε να έχει τις πρώτες επιτυχίες-του, με τον Ρήγκαν και τη

της δεκαετίας του 2000 όπως η εκλογή του Κένεντι αντικατοπτρίζει τη στροφή των Αμερικανών της εποχής-του. Η Μαντόνα αρχίζει να σπάει τα όρια του αποδεκτού σήμερα όπως ο Ελβις Πρέσλεϊ έσπαζε τα όρια της μεταπολεμικής γενιάς. Ο πόλεμος του Ιρακ και του Αφγανιστάν τώρα αρχίζουν να

συναντούν την ίδια αντίδραση όπως και ο πόλεμος του Βιετναμ τότε.

Ακόμα πιο σημαντικά, μέσα στη νεολαία έχει αρχίσει ήδη να γίνεται μια έντονη συζήτηση, να εξελίσσεται ένας προβληματισμός που είχαμε καιρό να δούμε. Μια συζήτηση που, όπως και στη δεκαετία του 60, είναι δύσκολα κατανοητή στους μεγαλύτερους. Αν προσέξει κανείς το τι γίνεται στα άπειρα συνέδρια, εργαστήρια (workshops) και σεμινάρια στα πανεπιστήμια και τις οργανώσεις της «Κοινωνίας των Πολιτών» θα αναγνωρίσει, ανάμεσα σε μια πληθώρα ανοησιών, ένα σύνολο προβληματισμών, ερωτημάτων και απόψεων που χωρίς αμφιβολία θα επηρεάσουν αποφασιστικά την αυριανή κοινωνία με τον ίδιο τρόπο που ακριβώς τα ίδια φαινόμενα τη δεκαετία του 60 χάραξαν μια για πάντα την ιστορία.

Τα γεγονότα της Αθήνας ξέσπασαν ακριβώς μέσα σ' αυτό το αλλαγμένο κλίμα αμφισβήτησης. Ο φόνος του νεαρού Αλέξη λειτούργησε σαν η σπίθα που άναψε τη φωτιά. Όμως άναψε τη φωτιά γιατί υπήρχε πολύ εύλεκτο υλικό ήδη στην κοινωνία.

αναζήτηση της αλήθειας.

Αυτο δεν σημαίνει πως η βία που έχουμε δει στην Αθήνα είναι το σωστό πρόγραμμα δράσης. Αντίθετα, αυτή η βία απομονώνεται απο το σύστημα και προβάλλεται σαν απόδειξη της καταστροφικής πορείας της νεολαίας, γίνεται δικαιολόγηση για κατασταλτικά μέτρα και ενδυνάμωση της αστυνομίας. Δεν αποκλείεται να υπάρχει και προβοκατόρικη δράση πρακτόρων της αστυνομίας για να αμαυρώσει τις εκδηλώσεις των νέων. Όσο όμως δεν υπάρχει κανείς που να πείθει πως αγωνίζεται σοβαρά και αποτελεσματικά για ένα καλύτερο μέλλον, όσο οι νέοι δεν βλέπουν κανένα να ενδιαφέρεται να αλλάξει την κοινωνία που τους βασανίζει, θα στρέφονται σε αυθόρμητες δράσεις που θα παίρνουν βίαιες και πολλές φορές καταστροφικές μορφές.

Η εξέγερση της Αθήνας δεν είναι το τέλος. Είναι μόνο η αρχή. Σε μια περίοδο που χαρακτηρίζεται απο μια παγκόσμια οικονομική κρίση, μια περίοδο που η παντοδυναμία της Αμερικής κλονίζεται, σε μια περίοδο που η μόνη αξία είναι η εξαπάτηση των άλλων, η σύγκρουση μέσα στην κοινωνία θα παίρνει ολοένα και πιο έντονη μορφή. Η αριστερά έχει καθήκον να αναθεωρήσει το πρόγραμμά-της, να ξαναφέρει στην αιχμή-της την κοινωνική αλλαγή και το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της κοινωνίας, να ξαναδώσει το όραμα της ελπίδας σε μια θυμωμένη νεολαία. Να μετατρέψει αυτο το θυμό σε πολιτική δράση, να δώσει νόημα και αποτέλεσμα στη δράση των νέων.

Σαράντα χρόνια πριν τη δεκαετία του εξήντα είχαμε τα «swinging twenties», μια περίοδο ελευθερίας της σκέψης και προβληματισμού, μια δεκαετία πολιτικών κινητοποιήσεων που πυροδοτήθηκαν κύρια απο την Οχτωβριανή Επανάσταση στη Ρωσία. Η δεκαετία του 20 τέλειωσε με τη μεγάλη οικονομική κρίση του 29, μια κρίση που οδήγησε σε τεράστιες συγκρούσεις παγκόσμια και ουσιαστικά τέλειωσε με το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο. Σαράντα χρόνια μετα τη δεκαετία του εξήντα ξαναβλέπουμε την επιστροφή του εκκρεμους της ιστορίας ξανα στην αμφισβήτηση και την ελεύθερη σκέψη και δράση, μια περίοδο που ξεκινά με μια μεγάλη οικονομική κρίση. Μια περίοδο που θα οδηγήσει και πάλι σε συγκρούσεις που θα είναι πολύ μεγαλύτερες σήμερα και που η έκβαση-τους θα κρίνει ίσως το μέλλον της ανθρωπότητας.

Θέμος Δημητρίου

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

Από τις 27 Δεκεμβρίου βρίσκεται σε εξέλιξη ακόμα μια φάση του δράματος που ονομάζεται Μέση Ανατολή. Με πρόσχημα την εκτόξευση πυραύλων από τη Γάζα προς το Ισραήλ, ο ισραηλινός στρατός μετέτρεψε τη Γάζα σε πεδίο φρίκης, μίγμα από ερείπια από ό,τι αποτελούσε υποδομή, μαζί με ανθρωπίνα κορμιά κάθε ηλικίας και φύλου. Τίποτα δεν μπορεί να εκτιμηθεί με συμβατικούς όρους. Ακόμα και το δήθεν δικαίωμα για νόμιμη αυτοάμυνα του Ισραήλ σε εχθρικές επιθέσεις, χάνει κάθε νόημα μπροστά στη συντριπτική υπεροπλία που οι Αμερικανοί φρόντισαν να έχει το Ισραήλ: Ό,τι πιο σύγχρονο σε αεροπορία, τεθωρακισμένα και σιδηρόπτε αεροπλάνα μπορεί να χαρακτηριστεί στρατιωτική τεχνολογία, την στιγμή που οι Παλαιστίνιοι, και πάλι «φροντίδι» Αμερικής δεν διαθέτουν τίποτα. Εκτός από ατομικά όπλα και αυτοσχέδιους πυραύλους απελπιστικής αστοχίας και αναποτελεσματικότητας. Οι Ισραηλινές θερίζουν με αεροπλάνα και ταγκ χωρίς τίποτα να μπορεί να αποτελέσει στοιχειώδη έστω άμυνα για τους Παλαιστίνιους. Πριν δυόμισι χρόνια καταστράφηκε ο Λίβανος, μια ολοκληρωμένη χώρα, από την ισραηλινή πολεμική μηχανή, σε μια επιχείρηση που θεωρήθηκε νόμιμη αυτοάμυνα (με υπερβολές από τους πιο «αυστηρούς» ευρωπαϊούς πολιτικούς ηγέτες), με πρόσχημα τη σύλληψη δυο στρατιωτών. Ποιο νόμιμο δικαίωμα θα είχε η Χαμάς, με αυτές τις αναλογίες, όταν περισσότεροι από δέκα χιλιάδες Παλαιστίνιοι κρατούνται στις ισραηλινές φυλακές χωρίς δίκη; Κρατώντας αυτές τις αναλογίες, ποιο δικαίωμα θα είχαν οι Παλαιστίνιοι να κάνουν τι, όταν κατά την διάρκεια της σφαγής σκοτώθηκαν περισσότεροι από 1400 Παλαιστίνιοι με τουλάχιστον τους μισούς να είναι γυναικόπαιδα; Ακόμα και η πρόφαση για την έναρξη των αεροπορικών επιδρομών και της όλης επιχείρησης είναι και αυτή ψευδής. Για τουλάχιστον ένα χρόνο είχαν τη Γάζα οικονομικά αποκλεισμένη με στόχο την κατάρρευση της Χαμάς - ενάντια σε κάθε έννοια σεβασμού κρατικής κυριαρχίας, ή της θέλησης ενός λαού που στη μεγάλη του πλειοψηφία εξέλεξε τη Χαμάς στην εξουσία. Και όλα αυτά κατά τη διάρκεια εξαμήνου εκκείνους της Γάζας διατείνεται ότι σεβάστηκε, και που η Χαμάς τελικά κατηγόρησαν ότι παραβίασε με την εκτόξευση των πυραύλων. Η Μέση Ανατολή δεν αποτελεί περίπτωση συνηθισμένων εθνικών συγκρούσεων, αντιπαράθεσης εθνικών πολιτικών, αντικρουόμενων συμφερό-

των των κατεχουσών τάξεων, με μοιρασμένα περίπου τα δίκαια και τα άδικα της κάθε πλευράς. Αποτελεί χώρο όπου ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έστησε τον εντεταλμένο του, το κράτος του Ισραήλ, για να ελέγξει «μια τρομερή πηγή στρατηγικής δύναμης, και ένα από τα μεγαλύτερα υλικά έπαθλα στην ιστορία». Το Ισραήλ είναι πολύτιμο και αναντικατάστατο, αλλά μόνο στο βαθμό που αποτελεί μηχανή επιβολής της κυριαρχίας τους, χωροφύλακα επιβλεψής των συμφερόντων τους. Έτσι, ιστορικά μπλόκαραν κάθε προσπάθεια ειρηνεύσεως, έβαλαν βέτο σε εμέτηρα σχέδια ειρήνης που παρουσιάστηκαν στο

εθνική αντιπαράθεση, τόσο θα καθιστούν το Ισραήλ ανίκητο, τόσο θα διαιωνίζονται τα αδιέξοδα και ο κύκλος του αίματος. Ο πιο ισχυρός σύμμαχος που θα μπορούσε να έχει ο παλαιστινιακός λαός στην περιοχή είναι τα μαζικά κινήματα

αυτός μεγάλο δώρο για τους ιμπεριαλιστές που μπορούν έτσι να κρατούν αυτά τα κινήματα απομονωμένα και να οχεύονται πίσω από την πολυδιάσπαση όσων μάχονται εναντίον τους. Ο αγώνας ενάντια στον Ιμπεριαλισμό στην περιοχή δεν μπορεί επίσης να κερδηθεί με την εκτόξευση ρουκετών και τις επιθέσεις στα σύνορα του Ισραήλ, που και αυτό αποτελεί δώρο στους ιμπεριαλιστές. Αυτός ο αγώνας μπορεί να κερδηθεί μέσα στις πόλεις, τα εργατικά συνδικάτα και τα κόμματα της αριστεράς του Ισραήλ αν η ηγεσία των Παλαιστίνιων τους κερδίσει

Τα εθνικά αδιέξοδα στο Παλαιστινιακό

Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών. Το Ισραήλ ενσωματωμένο στην περιοχή, σε ειρηνική σχέση με τα άλλα κράτη, που να μην μισά και να μισείται, χάνει κάθε στρατηγική σημασία. Η ιστορία του κράτους του Ισραήλ, ειδικά εναντίον στην Παλαιστίνη, είναι συνδεδεμένη με εγκλήματα απροσμέτρητο μεγέθους, και κανένας απλός εργαζόμενος, κανένας σοσιαλιστής δεν θα μπορούσε να την αντικρίσει με ουδέτερο τρόπο, κρατώντας ίσες αποστάσεις. Σε κάθε νέα στρατιωτική επίθεση του Ισραήλ ενάντια στην Παλαιστίνη, τη Γάζα ή τη Δυτική Όχθη, η θέση δεν μπορεί να είναι άλλη από ευχή για συντριβή της στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ και υπέρ του παλαιστινιακού λαού. Ο θρησκευτικός φανατισμός των θυμάτων της ιμπεριαλιστικής κτηνωδίας δεν μπορεί να αντιμετωπισθεί με τη συνηθισμένη αποτροφή. Αποτελεί το τελευταίο καταφύγιο ανθρώπων εγκαταλειμμένων από τους πάντες, ανθρώπων στα όρια της απελπισίας. Ανθρώπων που θα μπορούσαν εύκολα να κερδηθούν σε μια άλλη πορεία, που θα τους έδινε διέξοδο στα γήινα αδιέξοδά τους. Όσο όμως και αν τη στιγμή της σύγκρουσης η ευχή και η θέση είναι για συντριβή της στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ, η συνέχιση από τους Παλαιστίνιους ηγέτες, τη Χαμάς στη συγκεκριμένη περίπτωση, μιας πολιτικής που να θέσει όλο το Ισραήλ σαν εχθρούς είναι το μεγαλύτερο δώρο στο οποίο θα μπορούσε να ελπίζει ο ιμπεριαλισμός. Όσο η ίδια η πολιτική των Παλαιστίνιων ηγετών συντηρεί την

ειρήνης που επανειλημμένα ξέσπασαν από το πουθενά, όπως και στο ξεκίνημα της τελευταίας σύγκρουσης, όταν χιλιάδες Ισραηλινοί ζητούσαν ανεξάρτητο Ισραηλινό αλλά και ανεξάρτητο παλαιστινιακό κράτος. Κουβαλώντας μάλιστα μαζί τους σημαίες της Παλαιστίνης. Δεν είναι δύσκολο οι Παλαιστίνιοι να απευθυνθούν σε αυτούς τους ανθρώπους. Να τους ξεκαθαρίσουν ότι στόχος τους δεν είναι να τους ρίξουν στη θάλασσα, ότι οι απλοί Ισραηλινοί πολίτες δεν είναι εχθροί τους. Μόνο έτσι θα τραβούσαν το χαλί κάτω από τη σιωνιστική κρατική μηχανή του Ισραήλ που θα πιέζονταν πια από τις ίδιες τις μάζες της για τέτοιες παραχωρήσεις που δεν θα πίστευαν οι Παλαιστίνιοι. Τα δεινά των Παλαιστίνιων από το ξεκίνημα κιόλας του διωγμού τους το 1948, για να γίνει δυνατή η δημιουργία του ιμπεριαλιστικού προτεκτοράτου, εύκολα χαρακτηρίζονται σαν εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας. Δεν μπορεί όμως ποτέ πια να αποδοθεί δικαιοσύνη για όσους ξεριζώθηκαν, βασανίστηκαν, σκοτώθηκαν, όπως δεν μπορεί ποτέ πια να αποδοθεί δικαιοσύνη για τα περισσότερα από εκατόν εκατομμύρια ερυθρόδερμους που σφαγίστηκαν από τους Λευκούς Αμερικανούς στη μεγαλύτερη γενοκτονία στην ανθρώπινη ιστορία.

Μπορεί όμως έστω και μερικά να υπάρξει δικαιοσύνη για αυτούς που ζουν τώρα, και μια ριζικά διαφορετική κατάσταση για τις γενιές που έρχονται μπροστά τον έλεγχο τους πάνω στον πλούτο των λαών. Η θρησκευτική ιδεολογία όμως της Χαμάς είναι αποτρεπτική προς αυτή την κατεύθυνση. Ο πόλεμος ενάντια στον Ιμπεριαλισμό χρειάζεται τους ανθρώπους από όλες τις θρησκείες και πρέπει να εξασφαλίζει ότι καμία θρησκεία δεν διώκεται. Ο θρησκευτικός χαρακτήρας οποιωνδήποτε κινήσεων ενάντια στον ιμπεριαλισμό είναι και

στο δικό της στρατόπεδο. Τα μακρόχρονα συμφέροντα αυτών των ανθρώπων τους βάζουν στο ίδιο κοινωνικό στρατόπεδο με τις καταπιεσμένες αραβικές μάζες. Η στήριξη που σήμερα φαίνεται να έχουν από τους ιμπεριαλιστές είναι αποτέλεσμα της πολιτικής του «δαιρεί και βασίλευε» και όχι του γεγονότος ότι οι ιμπεριαλιστές έχουν οποιονδήποτε μεγαλύτερο σεβασμό απέναντί τους. Η αποδυνάμωση, τέλος, της στρατιωτικής μηχανής του Ισραήλ αλλά και της ίδιας της ιμπεριαλιστικής επιρροής στην περιοχή μπορεί να επέλθει με τον πιο αποφασιστικό τρόπο από το κίνημα της Ευρώπης και της ίδιας της Αμερικής, από την εργατική τάξη αυτών των χωρών που είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να σταματήσει την αποστολή δυτικών στρατευμάτων και πολεμικού εξοπλισμού στην περιοχή. Η θέση που η εργατική τάξη της Δύσης κρατά στην κοινωνία την καθιστά τη δύναμη που πραγματικά μπορεί να παραλύσει τον ιμπεριαλισμό, και είναι εκεί που θα πρέπει ο αραβικός κόσμος να ζητήσει συμμάχους, προς αυτή την κατεύθυνση πρέπει να κινήθούν: να κτίσουν γέφυρες επικοινωνίας με τα οργανωμένα σύνολα των εκατοντάδων εκατομμυρίων εργαζομένων, με τα εργατικά συνδικάτα και να ζητήσουν τη στήριξή τους στον αγώνα για ειρήνη. Η μόνη ειρήνη όμως στην περιοχή είναι επιβίωση μόνο με ανατροπή του ιμπεριαλισμού. Ιμπεριαλισμός και κερδοφόρες πολυεθνικές δεν μπορούν να συνυπάρχουν με λαούς που εμμερουν σε ειρήνη, ειδικά στον υψονάντικτο κόσμο. Το ερώτημα που θα αναδυθεί ξανά και ξανά σε όλη την περίοδο που ανοίγεται, με πιο επιτακτικό τρόπο από ποτέ προηγουμένως, είναι ποιος ελέγχει τον πλούτο της περιοχής; Οι Αμερικανοί και οι άλλες ανεπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, είτε απευθείας είτε μέσα από τα εκφυλισμένα αραβικά καθεστώτα, ή οι ενωμένες αραβικές μάζες, στις οποίες θα πρέπει να συμπεριλαμβάνονται και οι μάζες του Ισραήλ, που θα τον χρησιμοποιήσουν στη βάση εθνικοποιήσεων, σχεδιασμού και εργατικού ελέγχου για να φέρουν τέλος στα βασανιστήρια των μαζών της περιοχής; Θα είναι το ένα ή το άλλο. Δεν υπάρχει μέση οδός.

Στέφανος Βλάχος

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ

Αννης Κομνηνής 8

T.K. 25475

1310 Λευκωσία

ΤΗΛ. 22757553 - 99455169

Φαξ: 22767540

Email: sosialistiki@cytanet.com.cy

Γράψου Συνδρομητής

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο

Εσωτερικό €20

Ευρώπη €30

Αμερική

Αυστραλία €35

